

HOOFSTUK V

NEO-FASCISTIESE GROEPERINGS IN SUID-AFRIKA, 1970-1995

*"These aroused and militant patriots instinctively know that if the White nation in South Africa is destined to fight for survival, and even be destroyed in the process, it will be better for them to go to their death fighting for their principles than to go to their death with no principles at all. Patriotism ... does not merely mean dying for the nation. It means dying with the nation. It means regarding the fatherland not merely as a real resting place but as a final resting place."*¹

- S.E.D. Brown

1. Neo-fascisme

Alle na-oorlogse fascistiese groeperings word gewoonlik onder die neo-fascisme as algemene sambreelterm ingedeel. Griffin gebruik die term egter meer spesifiek om na sekere bewegings te verwys wat, ten spyte van 'n palingenetiese, ultra-nasionalistiese mitiese kern, nie noodwendig vroeëre fascistiese bewegings wil laat herleef nie en daarom nie onder die neo-Nazisme ingedeel kan word nie. Hieronder val 'n verskeidenheid uiteenlopende verskynsels soos die kripto-fascisme, die Historiese Revisionisme, die idees van die konserwatiewe revolusie en die revolusionêre nasionalisme.² Aangesien laasgenoemde nie werklik enige manifestasies in Suid-Afrika getoon het nie, sal daar hier slegs aan die eerste drie tipes aandag gegee word.

2. Kripto-fascisme

Die kripto-fascisme verwys na enkele politieke partye en drukgroepe wat ooglopend tot die liberale demokrasie verbind is en hulself van enige openlike fascistiese bewegings en verwysings distansieer, maar tog vanweë 'n latente ultra-nasionalistiese program, fasciste as lede en ondersteuners aantrek en deur fascistiese bewegings of individue befonds word. Hierdie groepe funksioneer dikwels ook deur middel van hul politieke en/of joernalistieke aktiwiteite as skakels tussen die regses en meer ekstremistiese fascistiese groepe.³

a. Politieke drukgroepe

i. Die Deutsche Bürgerinitiative

Griffin beskou die Deutsche Bürgerinitiative (DBI) as 'n voorbeeld van 'n kripto-fascistiese drukgroep.⁴ Die beweging is in 1971 deur Manfred Roeder (1930-) gestig en was oorspronklik in Buffalo in die VSA gebaseer. Roeder, 'n prokureur, het sedert die oorlog verskeie politieke groepe gevorm en is gedurende die sewentigerjare 'n aantal kere weens opsweping en anti-grondwetlike

¹ S.E.D. Brown, A.W.B. are not extremists - they're patriots!, S.A. *Observer* 32(8), March 1988, p. 4.

² R. Griffin, *The nature of the right*, p. 166.

³ R. Griffin, *The nature of the right*, pp. 166-167.

⁴ R. Griffin, *The nature of the right*, p. 167.

aktiwiteite in Duitsland gearresteer. Teen die laat sewentigs is hy dan ook van die balie geskraap. In 1976 is hy 'n opgeskorte vonnis van sewe maande en 'n boete van R1000 opgelê vir die opsweep van rassehaat teen die Jode nadat hy in die voorwoord van *The Auschwitz Lie* van Thies Christophersen aangevoer het dat die moord van ses miljoen Jode deur die Nazi's 'n leuen was en nie bewys kon word nie. In Junie 1981 is Roeder 'n gevangenisstraf van dertien jaar opgelê vir sy intellektuele leierskap van die Deutsche Aktionsgruppen. Hierdie groep was in 1980 in Duitsland verantwoordelik vir 'n bomaanval op vlugtelingehostels en die gevolglike dood van twee mense. Roeder se eggenote het hierna vir 'n tydperk in die VSA gaan woon waar sy 'n gereelde eregas by byeenkomste van die fascistiese Aryan Nations was.⁵

Die Deutsche Bürgerinitiative het fascistiese en pan-Germaanse nasionalistiese idees bevorder en ook die konfederale beskouing van 'n 'Europa van Volke' ondersteun. Die beweging het die *Deutsche Bürgerinitiative* in Engels en Duits gepubliseer en het bande met die Amerikaanse nuusbrieff, *Teutonic Unity*, wat in 1980 deur Roeder-ondersteuners gevorm is, en die Franse ondersteuningsbeweging, *Mouvement de liberation de l'Europe*, opgebou. Roeder het na bewering ook sterk bande met die PLO en ander terroristegroepe gehad en het glo finansiële ondersteuning vir sy werk vanaf Amerikaanse en Suid-Afrikaanse bronne verkry. Hy het dan ook by geleentheid die mening uitgespreek dat slegs 'n revolusie Duitsland se probleme kon oplos.⁶ Gedurende die laat sewentigerjare het hy 'n briefwisseling met Ben Klassen van die Church of the Creator in die VSA aangeknoop. In 'n brief aan Roeder in 1976 het Klassen onder meer geskryf: "I am happy to know that you have received my book, NATURE'S ETERNAL RELIGION, and that you concur with the main philosophy of the book." En verder, voordat Klassen noem dat Roeder kopieë van die boek kon bestel om in Duitsland te versprei: "...if you could send me a tape of any of Hitler's speeches I would greatly appreciate it ..."⁷

Roeder het gedurende sewentigerjare na bewering twee takke van sy beweging in Suid-Afrika gestig. Gedurende Oktober/November 1975 het hy 'n lesingtoer in Suid-Afrika en Suidwes-Afrika onderneem om die aktiwiteite van sy organisasie bekend te stel. In sy toesprake het hy daarop gewys dat die DBI die Duitse partystelsel en demokrasie bestry het, 'n Duitse Ryk wou herskep, en vanaf 'n buiteparlementêre basis gepoog het om hul doelstellings te bereik. 'n Opname van die vergadering wat hy op 31 Oktober 1975 in Kaapstad toegesprek het, is deur die Joodse Raad van Afgevaardigdes aan die owerhede gestuur, met die gevolg dat 'n volgende vergadering in Windhoek deur die polisie bygewoon is.⁸ Roeder bly steeds 'n gereelde besoeker aan Suid-Afrika en het onder meer net na die algemene verkiesing in 1994 die land besoek en enkele byeenkomste toegesprek.

⁵ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 124; Anon., German lawyer prosecuted for seeking the truth, *S.A. Observer* 20(12), May 1976, p. 12. Volgens Ó'Maoláin was Roeder 'n offisier in die Duitse Lugmag gedurende die Tweede Wêreldoorlog. Indien die geboortejaar van 1930 korrek is, is hierdie stelling egter te betwyfel aangesien Roeder dan slegs 15 aan die einde van die oorlog in 1945 sou wees.

⁶ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, pp. 124, 399; Simon Wiesenthal Center, *The neo-Nazi movement in Germany*, p. 15.

⁷ B. Klassen, *The Klassen letters*, p. 285.

⁸ D.M. Scher, Defaming the Holocaust, *Kleio* 21, 1989, p. 23; Anon., Rettet Deutschland!, *Afrika-Spiegel* 87, 1975-11-25, p. 14; Sien *Afrika-Spiegel* 87, 1975-11-25, p. 11.

ii. Die National Forum

Die National Forum is gedurende die vroeë sewentigerjare deur Ivor Benson gevorm en was die Suid-Afrikaanse tak van die World Anti-Communist League (WACL) wat in 1967 in Taiwan as 'n anti-kommunistiese drukgroep gestig is. Die WACL is as een van die belangrikste ver-regse netwerke in die wêreld beskou en was instrumenteel in die samesnoering van konserwatiewe politici, militêre strategiste, moordbendeleiers en afgetrede CIA en ander intelligensie-amptenare, tot 'n internasionale alliansie van ver-regses. Teen die vroeë sewentigerjare het die beweging groter ondersteuning van anti-Semitiese en fascistiese organisasies in verskeie lande, maar veral vanuit Suid-Amerika, begin trek. Dit het tot wrywing binne die hoofstroom konserwatiewe groepe aanleiding gegee en veroorsaak dat hulle mettertyd uit die alliansie onttrek en deur meer radikale bewegings vervang is. Gedurende die sewende jaarkongres in 1973 in London het pogings om die fasciste uit die netwerk te sluit, misluk deurdat die Britse afdeling, East-West Digest, onttrek en deur die anti-Semitiese British League of Rights vervang is. In 1975 het die VSA-afdeling, die American Council for World Freedom, ook onttrek en is hul plek deur Roger Pearson se Council on American Affairs oorgeneem. Pearson het dan ook tydens die elfde kongres in Washington in 1978 as voorsitter opgetree. Ander anti-Semitiese en fascistiese persoonlikhede wat deur die jare byeenkomste van die WACL bygewoon het, sluit Giorgio Almirante van die Italiaanse MSI, William Pierce van die Amerikaanse National Alliance, Eric Butler van die Australian League of Rights, lede van die Liberty Lobby, verteenwoordigers van GRECE en Ivor Benson van Suid-Afrika, in.⁹

Die stryd tussen die pro- en anti-fascistiese faksies binne die WACL het tot en met die vroeë tagtigerjare voortgeduur. Teen 1983-1984 het 'n suiwering plaasgevind toe genl. John K. Singlaub die leiers oorgeneem het en alle fascistiese assosiasie op die sewentiende jaarkongres in 1984 in San Diego met die instelling van die nuwe leierskap ontken is. Singlaub, wat by die SOG (Special Operations Group) in die Vietnam-oorlog betrokke was, is in 1977 vanweë insubordinasie deur president Carter uit die Amerikaanse weermag ontslaan en was sedertdien by verskeie regse groepe betrokke.¹⁰ Die WACL het as doelstellings die handhawing van menseregte en die bestryding van kommunistiese totalitarisme voorgedou. Die organisasie het, deur middel van lt.-kol. Oliver North, vriendelike verhoudings met die Withuis in Washington gehandhaaf totdat die Iran-Nicaragua skandaal van 1986-1987 tot dié se ontslag gelei het. Teen die middel tagtigerjare was die WACL aktief betrokke by die ondersteuning van en verskaffing van wapens aan teen-revolusionêre bewegings waaronder die *contra*-rebelle in Nicaragua, guerrillagroepes in Afghanistan, Laos en Kambodja, Renamo in Mosambiek en Unita in Angola.¹¹

⁹ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 182; C. Terreblance, Die regse pluimsaad waai ver, *Die Suid-Afrikaan* 45, Aug/Sept 1993, p. 14.

¹⁰ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, pp. 182, 402.

¹¹ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 183; C. Terreblance, Die regse pluimsaad waai ver, *Die Suid-Afrikaan* 45, Aug/Sept 1993, p. 14.

Ivor Benson is in Bethlehem in die Vrystaat gebore, maar het sy opvoeding in Rhodesië en Natal ontvang. Hy het as joernalis in Suid-Afrika vir *The Natal Mercury* en in Brittanje vir die *Daily Telegraph* en *Daily Express* gewerk. Later sou hy tot assistent-redakteur vir *The Rand Daily Mail* in Johannesburg vorder. Gedurende die Tweede Wêreldoorlog het hy in die Unieverdedigingsmag in Noord-Afrika en Italië gedien. Teen 1963 het hy bekend begin raak vanweë 'n politieke kommentare-reeks op Radio Suid-Afrika en van 1964 tot vroeg 1966 het hy as inligtingsraadgewer vir die Eerste Minister van Rhodesië gewerk. Gedurende die vroeë sestigerjare was hy 'n subredakteur van *Western Destiny*, die tydskrif van die rassistiese antropoloog Roger Pearson in die VSA. Hy was ook die Suid-Afrikaanse korrespondent van *The Spotlight*, die anti-Semitiese tydskrif van die Amerikaanse Liberty Lobby, het artikels vir die Nazitiese *Nation Europa* geskryf en het Mosley op een van sy besoeke aan Suid-Afrika geprys. Benson het ook verskeie boeke waaronder *Behind communism in Africa*, *Know your enemy*, *The opinion makers* en *This worldwide conspiracy*, gepubliseer.¹²

Benson het gereeld op lesingsreise na die buiteland vertrek. Tydens een van sy besoeke aan Frankryk in 1970 het hy in Orsay by Oswald Mosley besoek afgeleë: "Sir Oswald remembered and 'played back' a remark I made when I met him last in South Africa in 1963, to the effect that the resurrection of Europe cannot begin at the centre but must come from the periphery of what can still be described as the Western World. ... [W]hat this means is that the White man is being most deeply awakened and alerted in those parts of the world where he finds himself in close juxtaposition with races vastly different from his own."¹³

Die National Forum in Suid-Afrika het oor die algemeen wit heerssugtige beskouings en die idee van 'n Joodse sameswering bevorder.¹⁴ Die maandblad *Behind the News* is sedert Desember 1969 tot Augustus 1987 as mondstuk gepubliseer met die doel om die leser oor die 'ander kant van die saak' in te lig en van sy vyande bewus te maak.¹⁵ Die National Forum het hulself as 'n nie-partygebonde politieke studie- en aksiegroep met Christelike beginsels as grondslag, beskryf.¹⁶ Die doelstelling van die groep was om die individu en dié se deelname en verantwoordelikheid ten opsigte van openbare sake te versterk, en om getrouheid aan Suid-Afrika en aan die Christelike beskouing van God en die gesin, te bevorder. Alle vorme van totalitarisme en alle propaganda en aktiwiteite wat die ondermyning en vernietiging van die Weste se tradisies en erfenis ten doel gehad het, moes ontbloot en teengestaan word. Verder het die National Forum bande met alle lande wat in stryd met die Internasionale Kommunisme was, en veral dié met soortgelyke kulturele en geestelike waardes, en spesifiek die lande van die ou Britse Gemenebes waaronder Rhodesië, Australië, Kanada en Nieu-Seeland, asook die VSA, hoog aangeslaan.¹⁷

¹² C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 244; D. Eisenberg, *The re-emergence of fascism*, p. 308; Sien I. Benson, *Behind communism in Africa*, agterblad en p. 25.

¹³ Ivor Benson, sien *Behind The News*, November 1970, p. 1.

¹⁴ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 244.

¹⁵ *Behind The News*, June 1977, p. 8.

¹⁶ *Behind The News*, June 1977, p.8.

¹⁷ *Behind The News*, April 1977, p. 8; *Behind The News*, August 1980, p. 12.

Die beweging het 'n elitêre beskouing onderskryf en het daarom nie probeer om massa-ondersteuning op te bou nie: "We have no interest whatever in appealing to crowd sentiment. We believe that the decisive element today is that very small minority which Spengler has described as the 'culture-bearing stratum'. People in the mass will always be ruled by minorities Without a sufficiently large and sufficiently well-formed 'culture-bearing stratum', there can be no salvation for Western culture in South Africa, or anywhere else."¹⁸ Volgens Benson het anti-nasionale monetêre magte die politieke partye van die Weste beheer: "What has happened in American politics, ... is that an extremely powerful anti-national, anti-patriotic element, backed with the maximum of wealth and all that wealth provides, has planted itself firmly in both the major parties so as to be able to confuse every issue and produce the results it wants, by presiding over the party struggle."¹⁹ Tydens 'n lesingsreis in Kanada het die beweging se onderliggende rassisme ook na vore gekom toe Benson onder meer aangevoer het: "...the African - that is, the black people - are very poor revolutionary material. They are not motivated by abstract ideas, and they are poor at carrying out elaborate instructions.' ..."²⁰

Die National Forum het aangevoer dat hulle nie aan ander groepe in Suid-Afrika verbonde was nie, maar dat die beweging wel binne die raamwerk van sy doelstellings met twee of drie groepe saamwerk. Die National Forum en Benson spesifiek het ook noue bande met die Liberty Lobby en die Crown Commonwealth League of Rights gehad.²¹ Die Liberty Lobby is in 1958 in die VSA deur Willis Allison Carto (1926-), een van die leidende figure binne die ver-regse Amerikaanse politiek, gestig. In 1978 het die Liberty Lobby die Washington-konferensie van die WACL georganiseer waarna daar beskuldigings van fascistiese insypeling geopper is.²² In 1984 het Carto ook die Populist Party, wat in 1988 vir David Duke as presidensiële kandidaat ondersteun het, tot stand gebring. Die Liberty Lobby is gekant teen die Gelyke Regte-veldtog, die VN, immigrasie, belasting, die federale regering, wapenwette, die welsynstaat en die liberalisme. Hulle is betrokke by die verspreiding van anti-Semitiese, anti-kommunistiese en anti-establishment propaganda en dien as 'n kontakpunt tussen ultra-konserwatiewe en fascistiese organisasies. Dit is ook bekend dat Carto noue bande met Duitse neo-Nazi's het.²³

iii. Publikasies en uitgewersgroepe

Die Patriotic Press, 'n regse uitgewersgroep in Durban wat onder meer die *S.A. Patriot* en *Kommando. Voice of the White Race*, gepubliseer het, het ook verskeie publikasies van buitelandse en sogenaamde Wit Nasionale groepe te koop aangebied. Dit het ingesluit *Heritage & Destiny*,

¹⁸ *Behind The News*, July 1980, p. 8.

¹⁹ *Behind The New*, November 1970, p. 4.

²⁰ *Behind The New*, November 1970, p. 10.

²¹ Sien *Behind The New*, August 1980, p. 12.

²² Sien I. Benson, 'Washington Post' attack on WACL - a reply, *Behind The News*, July 1978, p. 1.

²³ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 373; Simon Wiesenthal Center, *The neo-Nazi movement in Germany*, p. 8; sien ook D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 144-150.

Nationalism Today, *National Front News*, die *League Review* van die League of St. George, *The Phoenix* van die British Nationalist & Socialist Movement, *The Journal of Historical Review*, 'Holocaust' News, *Attack* van die New Force-beweging in Nieu-Seeland en die mondstuk van die VMO in België, *Alarm*.²⁴ Die Dolphin Press in Durban het onder meer *Behind the News* uitgegee en ook boeke oor rassestudies, wêreldrevolusie en kommunisme in samewerking met Veritas en Bloomfield Books in Brittanje gepubliseer.²⁵ Bloomfield Books is deur Donald A. Martin in Brittanje beheer en was anti-Semities georiënteerd. Dit het 'n verskeidenheid anti-Semitiese, anti-kommunistiese en wit heerssugtige literatuur asook werke soos die *Protokolle van die Oudstes van Sion* en Holocaust Revisionistiese titels versprei.²⁶ Thinkers Library in Johannesburg en die Hutten-Buchdienst in Pretoria het 'n wye verskeidenheid boeke waaronder werke oor die Joodse sameswering, Historiese Revisionisme, die Duitse militêre geskiedenis tydens die Tweede Wêreldoorlog, en klassieke fascistiese titels soos *Mein Kampf* en *The myth of the twentieth century* gedurende die tagtiger- en negentigerjare in Suid-Afrika verkoop.²⁷

Een van die belangrikste bydraes tot die regse uitgewerswese in Suid-Afrika is deur S.E.D. Brown gelewer. Sydney Eustace Denys Brown (1910-1990) is op Vryheid in Natal gebore en het op Pietermaritzburg grootgeword. In 1930 het hy by die Suid-Rhodesiese polisiemag aangesluit waarna hy polities bewus en teen die kommunisme gekant geraak het. Met die uitbreek van die Tweede Wêreldoorlog het hy by die Unieverdedigingsmag aangesluit en tot die rang van kaptein binne die verkennerkorps gevorder. Hy het in Oos-Afrika en Egipte gedien, maar is ontslaan nadat hy geweier het om die Tweede Eed, waarvolgens Suid-Afrikanners buite Afrika sou veg, af te lê. In 1946 het hy die Sons of South Africa-organisasie gestig in 'n poging om Afrikaans- en Engelssprekendes binne 'n gedeelde patriotisme en nasionale konserwatisme bymekaar te bring. Brown het mettertyd met vele Nasionale politici waaronder J.G. Strijdom en Eric Louw, bevriend geraak en het gereeld briewe aan die pers geskryf. Die latere weiering van koerante om sy briewe te publiseer, het uiteindelik in 1955 tot die stigting van die *South African Observer* in Kaapstad aanleiding gegee.²⁸

Die bekende joernalis J.H.P. Serfontein het beweer dat Brown gedurende die dertigerjare verbintenisse met anti-Semitiese groepe gehad het en na die oorlog met die omstrede anti-kommunistiese VSA-senator Joe McCarthy gekorrespondeer het. Hy het ook beweer dat Brown na 1948 deur die Minister van Verdediging, adv. F.C. Erasmus, in die Militêre Inligtingsdiens aangestel is.²⁹ Gedurende die sestigerjare het Brown op die groter wordende invloed van die liberalisme in die Suid-Afrikaanse politiek gewys en gedurende die regeringstyd van B.J. Vorster het hy in die *Observer* sterk teenstand gebied teen die beleidsveranderinge wat die Nasionale regering begin inneem het. Dit het veroorsaak dat die NP hom probeer verdag maak het deur beweringe te versprei dat hy 'n lid

²⁴ Sien bv. *S.A. Patriot* 22, April-Junie 1984, teenoor p. 4.

²⁵ Sien *Behind The News*, October 1970, p. 11.

²⁶ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 295.

²⁷ Thinkers Library, *Mail order catalogue for researchers*, 23 ed, July 1994.

²⁸ Anon., Death of S.E.D. Brown, *S.A. Observer* 33(12), January 1991, pp. 1-2.

²⁹ J.H.P. Serfontein, *Die verkrampte aanslag*, p. 31.

van die BSS (British Secret Service) sou wees. Politici regdeur die regse spektrum het Brown egter vir sy sienings gerespekteer en na sy dood het bekendes in regse en ver-regse kringe soos Eric Holm, Jaap Marais, Koos Vermeulen en Eugene Terre'Blanche, hulde aan hom gebring.³⁰ In 'n spesiale uitgawe van die *Observer* is onder meer aangevoer: "SED Brown had the courage to tell the whole truth about what he knew, and to accept the consequences, which were severe. He was part of a small army of frontline fighters in the counter-revolution against the evil destroying our White heritage."³¹

Volgens Brown het die Christelike geloof nie uit die Joodse godsdiens ontwikkel nie, maar oorspronklik as 'n weerspreking van Joodse nasionalisme en rasse-uitverkorenheid tot stand gekom. Die Christendom is volgens hom mettertyd geïnfiltreer en omvorm om rassegelykheid voor te staan en tot die ondergang van die Westerse beskawing te lei: "Christianity - as a religion once fit for the survival of Western man, his nations and civilisation - is systematically being undermined and destroyed and being supplanted by 'Judeo-Christianity', the subversive creed devised by Zionist and communist Jews for their own political ends"³² Ten spyte daarvan of juis omdat die Jode self rasse- en nasionale eksklusiwiteit beoefen en die belangrikheid van rassebewustheid in die oorlewingsstryd beseft het, het hulle vir Brown die stryd om rassegelykheid teen rassediskriminasie beheer. Deur middel van die gelykheidsleer en onder die dekmantel van broederskap en liefde vir die mensdom, het hulle die wil en instink van die Westerling om vir sy eie ras, nasie en beskawing op te staan, probeer vernietig.³³

Brown het aangevoer dat die vakuum wat deur die val van die Westerse koloniale moondhede gelaat is, deur dinastieë van bankierfamilies gevul is. Hierdie Joodse families het glo die internasionale monetêre stelsel, sekere politieke sleutelposisies en bewegings soos die Sionisme en kommunisme, beheer, en het onder meer die VN as 'n 'Sionisties-kommunisties gedomineerde' organisasie gebruik om hul doelstellings te bereik. Hiervolgens is die 'Sionisties-beheerde' VSA deur 'n onsigbare regering, naamlik die Council of Foreign Relations (CFR) in samewerking met die Trilateral Commission, beheer. Die gelykheidsleer wat beweer dat rasseverskille bloot in omgewingsfaktore gegrond en daarom veranderbaar is, en poog om die belangrikheid van ras binne die wêreldpolitiek te ondermyn, het volgens Brown die grondslag van die liberalisme, sosialisme en kommunisme gevorm. Vir hom was die Sionisme en kommunisme bloot twee revolusionêre bewegings met dieselfde oorsprong en doelstellings, naamlik die denasionalisasie van alle rasse, nasies en regerings, die vernietiging van die Westerse Christelike beskawing en die vestiging van 'n kollektivistiese Nuwe Wêreldorde wat deur die Jode beheer sou word. Gevolglik was die Weste volgens Brown in 'n rasse-

³⁰ Anon., Death of S.E.D. Brown, *S.A. Observer* 33(12), January 1991, pp. 2-4; Anon., White South Africa the real scapegoat, *S.A. Observer* 23(5), January 1979, pp. 2-3.

³¹ Anon., Death of S.E.D. Brown, *S.A. Observer* 33(12), January 1991, p. 4.

³² Anon., Anti-gentilism - hidden factor in world politics, *S.A. Observer* 32(1), July 1987, p. 6.

³³ Anon., Anti-gentilism - hidden factor in world politics, *S.A. Observer* 32(1), July 1987, pp. 6-7; Anon., Total strategy for national and racial suicide, *S.A. Observer* 23(12), September 1979, p. 5; Sien ook Anon., The deformation of Christianity, *S.A. Observer* 30(11), April 1986, pp. 1-6; J.P. Kamp, The 'Judeo-Christian Heritage' hoax, *S.A. Observer* 22(6), February 1978, pp. 9-12.

oorlog teen die Sionisme, wat die politieke en ekonomiese stelsels van die Weste beheer en totale wêreldheerskappy ten doel gehad het, gehul.³⁴

Brown was van mening dat die huidige Jode nie die afstammeling van die Semitiese Bybelse Israëliete was nie en dat die vestiging van die Israëliese staat daarom geen godsdienstige, etniese of Bybelse gronde gehad het nie. Hy het die navorsing van die bekende Joodse skrywer Arthur Koestler onderskryf wat bevind het dat die hedendaagse Jode afstammeling van die Khazars van Suid-Rusland was en teen ongeveer 800 nC die Joodse geloof weens politieke redes aangeneem het. Brown het onder meer beweer: "Their Israeli state ... was conceived in atheism, is based on materialism, is nurtured by 'anti-semitism', led by communists, ruled by chauvinism, and today relies purely on militarism and on genocide in the Middle East. ... These are one and the same kind of people who, out of the Jewish casualties ... during the last war, including their own active participation, manufactured the extermination legend and hoax of the 'Six Million'.³⁵ Gevolglik het beskuldigings van anti-Semitiese volgens Brown 'n magtige wapen in die hande van die Jodedom geword om sodoende die openlike en rasonale bespreking van die Joodse vraagstuk te verhoed.³⁶ "The perpetuation of the myth of the 'Six Million', and the ceaseless cry of 'anti-Semitism', have also made it impossible to come to grips with the overwhelming race problem - a fact which is accelerating the downward drift of Western nations toward not only anarchy but to the irrecoverable loss of their European culture and racial heritage."³⁷

Die *South African Observer*, wat ook wyd in die buiteland versprei is, was openlik ten gunste van regse nasionale idees en wit heerskappy. Die blad was uitgesproke anti-Semities en die Julie 1979-uitgawe is as gevolg daarvan deur die publikasieraad as ongewens verklaar.³⁸ Artikels van regse buitelandse publikasies soos *Instauration*, *National Vanguard*, *Spearhead*, *League Review* en die *American Mercury* is soms geplaas. Grobbelaar het tot die gevolgtrekking gekom dat 'n sorgvuldige studie van die *Observer* daarop dui dat Brown 'n ware blanke heerssugtige met neo-Nazi neigings was, iets wat veral in sy obsessie met die beweerde onheil van die internasionale kapitalisme en dié se klaarblyklike Joodse meesters tot uiting gekom het. Volgens Grobbelaar was daar ook gedurende die tagtigerjare verskeie bewerings dat die publikasie geldelik deur sogenaamde Suid-Amerikaanse bronne ondersteun is.³⁹

³⁴ Anon., Anti-gentilism - hidden factor in world politics, *S.A. Observer* 32(1), July 1987, pp. 3, 8; Anon., The total Zionist onslaught on apartheid, *S.A. Observer* 31(4), September 1986, pp. 2-6; Anon., South Africa, Israel and B'nai B'rith, *S.A. Observer* 30(5), September 1985, pp. 1-2; Anon., On the way to a black president, *S.A. Observer* 32(10), June 1988, pp. 2, 4-5; Anon., The crucial issue of race, *S.A. Observer* 33(11), August 1990, pp. 2-7; Anon., White nation in deadly peril, *S.A. Observer* 29(5), June 1984, pp. 2-3.

³⁵ Anon., Anti-gentilism - hidden factor in world politics, *S.A. Observer* 32(1), July 1987, pp. 5-6.

³⁶ Anon., Anti-gentilism - hidden factor in world politics, *S.A. Observer* 32(1), July 1987, pp. 2, 4, 5; Anon., The total Zionist onslaught on apartheid, *S.A. Observer* 31(4), September 1986, p. 1.

³⁷ Anon., Anti-gentilism - hidden factor in world politics, *S.A. Observer* 32(1), July 1987, p. 2.

³⁸ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 245; Anon., Banning of South African Observer July 1979 edition, *S.A. Observer* 23(12), September 1979, p. 14.

³⁹ J. Grobbelaar, *Ultra-rightwing Afrikaners: a sociological analysis*, D.Phil.-proefskrif, UNISA, 1992, p. 160.

b. Politieke partye en bewegings

i. Die Herstigte Nasionale Party

In die bewindstyd van H.F. Verwoerd gedurende die sestigerjare het daar 'n toenemende ideologiese polarisasie tussen die sogenaamde 'verligtes' en 'verkrampes' binne die NP plaasgevind. Na Verwoerd se dood het 'n magstryd tussen die behoudendes wat die Verwoerdiaanse siening van apartheid onderskryf het, en die meer liberales onder B.J. Vorster, die interne politiek van die NP oorheers. Hierdie stryd binne NP-geledere sou uiteindelik kulmineer in die stigting van die Herstigte Nasionale Party (HNP) in Oktober 1969 nadat vier volksraadslede oor meningsverskille met die NP se sportbeleid en die uitruil van swart diplomate, van die NP weggebreek het. Dr. Albert Hertzog, die seun van die voormalige Suid-Afrikaanse premier en Boeregeneraal, J.B.M. Hertzog, was die eerste hoofleier van die party. In Mei 1977 het J.A. Marais die leierskap oorgeneem.⁴⁰

Die HNP se beleid is op die Verwoerdiaanse beleid van apartheid gebaseer en kan as rassisties en rasse-eksklusief beskryf word. Volgens die HNP behoort die hele Suid-Afrika, afgesien van die tuislande, aan die blanke en moet Afrikaans as enigste amptelike taal erken word. Die swartes wat in 'wit' Suid-Afrika werk het geen permanente verblyfreg nie en is bloot daar op 'n tydelike grondslag. Die Indiërs het volgens die party geen reg op enige grond in Suid-Afrika nie en moet gerepatrieer word. Die HNP, wat noue bande met sekere wit vakbonde handhaaf, se ekonomiese beleid reflekteer die party se werkersklassesprong en kan as sosialisties beskryf word. Hiervolgens onderskryf die HNP 'n soort volkskapitalisme waarvolgens werk deur die staat geskep en vir blankes gereserveer moet word. Die regte van die wit werker moet volgens die party beskerm word en privatisering sal nie onder 'n HNP-regering toegelaat word nie.⁴¹

Die HNP is egter, ten spyte van hierdie rassistiese oriëntasie, geensins 'n fascistiese beweging nie. Volgens Jaap Marais was die Afrikanemasionalistiese roete in beginsel 'n demokratiese en grondwetlike parlementêre pad en daarom was dubbele lidmaatskap met buiteparlementêre bewegings soos die AWB, vir die party onaanvaarbaar. Die HNP se geskiedenis van onsuksesvolle parlementêre deelname, die opkoms van die KP en die HNP se gevolglike verdere marginalisering, het egter teen 1986 veroorsaak dat die party wel nouer met die AWB en ander splintergroepe begin saamwerk het. Die HNP toon ook enkele kenmerke wat gewoonlik onder fascistiese groeperings gevind word. So byvoorbeeld, word die samesweringsteorie in hul ontleding van die plaaslike en wêreldpolitiek geopper en beskou hulle die sogenaamde internasionale geldmag as die wortel van alle sosio-ekonomiese, maatskaplike en politieke probleme.⁴²

⁴⁰ J.P.C. Mostert, *Politieke partye in Suid-Afrika*, pp. 27, 42; H. Kotzé & A. Greyling, *Politieke organisasies in Suid-Afrika A-Z*, p. 95.

⁴¹ J. Van Rooyen, *Hard right*, p. 75; H. Kotzé & A. Greyling, *Politieke organisasies in Suid-Afrika A-Z*, p. 95; J. Grobbelaar, *Ultra-rightwing Afrikaners: a sociological analysis*, p. 148.

⁴² H. Kotzé & A. Greyling, *Politieke organisasies in Suid-Afrika A-Z*, pp. 95-96; J. Grobbelaar, *Ultra-rightwing Afrikaners: a sociological analysis*, pp. 147, 149.

Die stigter van die HNP, Johannes Albertus Munnik Hertzog, 'n sakeman en miljoenêr, het reeds in 1936 begin om die Mynwerkersunie wat in Engelse en semi-kommunistiese hande was, vir die Afrikaner te verower. In 1942 het hy die geheime Afrikaner-Orde gestig met die doel om die belange van die Afrikaner te bevorder. Serfontein het beweer dat lede van hierdie Hertzog-groep skakelings met ekstremistiese ultra-regse groepe in die buiteland gehad het, terwyl Ó'Maoláin gedurende die middel tagtigerjare aangevoer het dat die HNP uitgebreide internasionale bande met wit heerssugtige en ultra-regse bewegings, waaronder die Australiese National Action, opgebou het.⁴³

Albert Hertzog het die AWB gedurende die vroeë tagtigerjare finansieel ondersteun en onder meer die huurgeld vir hul kantore betaal, terwyl sy eggenote, Martie Hertzog, gedurende die middel tagtigerjare 'n grootraadslid van die beweging was.⁴⁴ Eugene Terre'Blanche het voor die stigting van die AWB as HNP-kandidaat in die algemene verkiesing van 1970 gestaan, terwyl die AWB se hoofsekretaris, Kays Smit, ook in 1991 'n tuiste in die HNP gevind het. Marais self het gedurende die vroeë negentigerjare dikwels gesamentlike vergaderings tussen die HNP en AWB saam met Terre'Blanche toegesprek. Dit is ook reeds genoem dat Johan Schabert van die BBB op 'n stadium ondervoorsitter van die party was, dat Hannes Ferguson, redakteur van die HNP-mondstuk, *Die Afrikaner*, byeenkomste van die KvS bygewoon het en dat Meinhard Peters 'n krans namens die party by die Hess-gedenkdienis gelê het. Die redaksie van die *S.A. Patriot* het die beleid van die HNP ondersteun, terwyl die Odal-teken, wat die amptelike embleem van die HNP in Suidwes-Afrika was, soms op veral Duitstalige plakkate van die HNP in Suid-Afrika aangebring is.

ii. Die Konserwatiewe Party

Gedurende die laat sewentigerjare het die NP gepoog om 'n nuwe grondwetlike bedeling vir Suid-Afrika daar te stel waarin Kleurlinge en Indiërs ook grondwetlik aan die landsregering kon deelneem. Meningsverskille rondom magsdeling binne hierdie nuwe bestel het uiteindelik tot 'n skeuring van die NP en die stigting van die Konserwatiewe Party (KP) op 20 Maart 1982 gelei. Aksie Eie Toekoms (AET), gelei deur Alkmaar Swart, en die South Africa First Campaign van Brendan Willmer, is onder meer ook in die party geïnkorporeer. Dr. A.P. Treumicht (1921-1993), wat gedurende die sestigerjare as lid van die konserwatiewe Hertzog-groep gebrandmerk is, was die eerste hoofleier van die party. Hy is na sy dood deur dr. Ferdie Hartzenberg opgevolg.⁴⁵

Die KP verwerp sosiale en ekonomiese integrasie en beskou die Suid-Afrikaanse bevolking as 'n samestelling van verskillende volke wat elk hul eie kultuur handhaaf. Hierdie verskeidenheid van volke noodsaak volgens die party 'n beleid van partisie sodat elkeen sy selfbeskikkingsreg kan uitleef. Anders as die HNP het die KP ook 'n tuisland vir die Indiërs voorgestel en beide Afrikaans en Engels sou as amptelike tale behou word. Sedert 1990 het die party egter begin wegbeweeg van hierdie

⁴³ J.H.P. Serfontein, *Die verkrampte aanslag*, pp. 20, 24-25; C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 243.

⁴⁴ A. Kemp, *Victory or violence*, p. 8; K. Smit, *Die wel en weë van die AWB*, p. 111.

⁴⁵ J.P.C. Mostert, *Politieke partye in Suid-Afrika*, pp. 70-71; C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 242; Anon, Dr AP Treumicht oortede, *VEG* 19, April 1993, p. 21.

Verwoerdiaanse apartheidmodel en meer aandag aan die idee van Afrikanerselfbeskikking in 'n kleiner wit volkstaat begin gee.⁴⁶

Alhoewel die KP nie 'n fascistiese beweging is nie, vertoon dit wel sekere krypto-fascistiese kenmerke. Volgens Kotzé en Greyling het die KP ook bande met ander ver-regse en selfs neo-Nazi bewegings gehad.⁴⁷ In September 1991 het Treurnicht en Thomas Langley, KP-woordvoerder oor buitelandse sake, tydens 'n besoek aan Frankryk vir Jean-Marie Le Pen, leier van die ekstremistiese Front National, ontmoet. Die KP-afvaardiging is formeel deur die FN onthaal en Le Pen het aangedui dat die FN die KP goedgesind is en dat hulle verseker kan wees van Franse ondersteuning.⁴⁸ Die KP het lidmaatskap met die AWB toegelaat en die bekendmaking in die pers van enkele KP LPs wat aan die AWB behoort het, is gedurende die middel tagtigerjare vir propagandadoeleindes deur die regering gebruik.⁴⁹ Die party se mondstuk, *Die Patriot*, het ook, veral nadat die oud-BBB Henk van de Graaf die redakteurskap oorgeneem het, gereeld berigte oor buitelandse regse bewegings en artikels oor die internasionale geldmag en dié se beweerde sameswering teen die Westerse beskawing gepubliseer.

In Augustus 1985 het Clive Derby-Lewis die Stallard Foundation in Johannesburg gestig. Die Stigting het as 'n veelparty-forum vir die samesnoering van konserwatiewe Engelssprekendes gedien, het die 'n konserwatiewe filosofie en beleid bevorder, regse konferensies en seminare geborg, en ook as gasheer vir konserwatiewe buitelandse besoekers soos David Irving, opgetree. Die Stigting het ongeveer 1000 lede gehad en het aanvanklik goeie reaksie van Engelssprekendes gelok. Nadat die KP groter Engelse ondersteuning begin trek het, het die nut van die Stallard Foundation egter begin afneem. In 1991 het Derby-Lewis die Republican Unity Movement of South Africa (RUMOSA) gestig en die Kaap en Natal as volkstaat vir die afstammeling van die Britse setlaars opgeëis. Clive Derby-Lewis het wye bande met individue en organisasies in die buiteland gehandhaaf en het as skakel tussen hierdie groepe en die KP gedien. Sy ekstremistiese standpunte het egter na bewering ongemak binne die party veroorsaak en gevolglik is hy na die algemene verkiesing van 1989 nie meer as LP aangewys nie maar eerder tot die Presidentsraad benoem.⁵⁰

Derby-Lewis is onder meer deur David Irving aan die Western Goals Institute (WGI) bekendgestel. Die WGI bevorder die waardes van die Westerse beskawing en Derby-Lewis het daardeur tot wêreldwye anti-Semitiese en anti-kommunistiese organisasies toegang verkry. In Februarie 1992 is hy dan ook tot president van die WGI in die plek van Roberto d'Abuisson van El Salvador verkies. Sedert 1989 het hy ook bande met die Monday Club en WACL opgebou en was hy die Suid-Afrikaanse verteenwoordiger van laasgenoemde. Hy was 'n ondersteuner van die British National

⁴⁶ H. Kotzé & A. Greyling, *Politieke organisasies in Suid-Afrika A-Z*, pp. 120, 123; J. Van Rooyen, *Hard right*, pp. 65-67.

⁴⁷ H. Kotzé & A. Greyling, *Politieke organisasies in Suid-Afrika A-Z*, p. 120.

⁴⁸ Anon., Treurnicht praat met ver-regse Le Pen tydens sy Franse besoek, *Beeld*, 1991-09-24; A. Kemp, Treurnicht, Le Pen in lang gesprek, *Die Patriot* 10(37), 1991-09-27, p. 4.

⁴⁹ Sien A. Kemp, *Victory or violence*, pp. 83-92.

⁵⁰ H. Kotzé & A. Greyling, *Politieke organisasies in Suid-Afrika A-Z*, p. 190; H. Zille, The right wing in South African politics, in P.L. Berger & B. Godsell (eds.), *A future South Africa*, p. 59; J. Van Rooyen, *Hard right*, p. 107; Anon., Onthul: Só is Hani gejag, *Rapport*, 1993-04-25, p. 2.

Party, een van Brittanje se gehardste Nazi-organisasies, waarvan die leier, John Tyndall, na bewering uitgebreide bande met Suid-Afrikaanse regsers gehad het. Hy was ook bevriend met Michelle Favard, wat in 1970 vanuit Frans-Algerië na Suid-Afrika gekom het en gedurende die vroeë negentigerjare as die Suid-Afrikaanse voorsitter van die Front National opgetree het. In 1993 is Derby-Lewis saam met Janusz Walus aan die sluipmoord op die leier van die SA Kommunistiese Party, Chris Hani, skuldig bevind en tot lewenslange gevangenisstraf gevonnis.⁵¹

iii. Die Boerestaat Party

Die Boerestaat Party (BSP) is op 30 September 1988 in Pretoria deur Robert van Tonder (1923-1999) gestig. Van Tonder, 'n selfstandige sakeman en die stigter van Randburg, was reeds sedert die sestigerjare by die regse politiek betrokke. In 1961 het hy vanweë ontevredenheid met Verwoerd se Britse immigrasiebeleid, uit die NP bedank en in 1963 die Konserwatiewe Studiegroep gestig. Gedurende die sewentigerjare het hy die bynaam van Taalbul gekry vir sy stryd om die handhawing van die Afrikaanse taal in die sakewêreld. Hy was na bewering ook verantwoordelik vir die HNP se taalbeleid waarvolgens Afrikaans as enigste amptelike taal erken moes word.⁵² Van Tonder se uitgesprokenheid en sy openlike ondersteuning van ekstremiste soos die Wit Wolf, Barend Strydom, en selfs Saddam Hoesein, het dikwels opslae in die pers gemaak.

Vir Van Tonder het die Boere as Afrikavolk die vryheidsbeweging in Afrika vooruitgeleed. Die Boere is egter sedert 1902 in 'n staatsraamwerk ingetrek wat hulle wel die politieke heersers, maar ook die kulturele en ekonomiese verloorders, gemaak het. Hy het ook van die standpunt uitgegaan dat die Boerevolk, dit wil sê die afstammeling van die Voortrekkers en burgers van die ou Boererepublieke, 'n afsonderlike volk vorm en nie deel van die Afrikaner of sogenaamde *Cape Dutch* is nie. Van Tonder het die benamings van 'Afrikaner', 'Suid-Afrikaner' en 'Blank' as integrasiebegrippe beskou wat die Boere-identiteit ondermyn het. Hy was gekant teen die Unie van 1910, die Republiek van 1961 asook die idee van partisie en die skep van 'n onafhanklike wit staat. Die BSP staan eerder vir die herstel van die voormalige Boererepublieke in 'n moderne, nuwe Boerestaat en voer aan dat hul eise nie op kleur gebaseer is nie, maar op die feit dat die internasionaal erkende onafhanklikheid van die republieke militêr deur die Britte verower is. Van Tonder het die Britte daarvan beskuldig dat hulle die grootste volksmoord van die moderne geskiedenis, waarin byna 'n sesde van die volk uitgewis is, gedurende die Tweede Vryheidsoorlog teen die Boere gepleeg het.⁵³ Die BSP beklemtoon hierdie siening van die Boerevolk as verontregte en hou gevolglik gereeld gedenkdiens by die ou konsentrasiekampbegraafplase.

⁵¹ C. Terreblanche, Die regse pluimsaad waai ver, *Die Suid-Afrikaan* 45, Augustus/September 1993, pp. 14, 15; J. Van Rooyen, *Hard right*, p. 107; A. Du Plessis, Derby-Lewis se vriendin vlug voor swartes, *Beeld*, 1993-06-24, p. 10; Z.B. Du Toit, Sy dog haar laaste uur was hier, sê regse vrou, *Rapport*, 1993-06-27, p. 3; Anon., Onthul: Só is Hani gejag, *Rapport*, 1993-04-25, p. 2.

⁵² R. Van Tonder, *Boerestaat*, p.89.

⁵³ R. Van Tonder, *Boerestaat*, pp. 3-4, 26, 32, 36-39, 43-44, 60-61.

Die BSP is nie 'n fascistiese beweging nie, maar 'n separatistiese volksbeweging wat op die grondslag van 'n politieke party georganiseer is. Tog toon die party tipiese krypto-fascistiese kenmerke. Die BSP het teen die vroeë negentigerjare nou met die BWB van Andrew Ford saamgewerk en die BWB is dan ook as die militêre vleuel van die party beskou.⁵⁴ Van Tonder self het noue bande met die AWB gehandhaaf en dit is reeds genoem dat sy lyfblad, *Die Stem*, gedurende die middel tagtigerjare as mondstuk van die AWB gedien het. Die BSP gee sedert 1992 die *Boerant* as nuusblad uit waarin ook berigte oor AWB-bedrywighede ingesluit word, terwyl Van Tonder en Terre'Blanche gereeld gesamentlike byeenkomste gedurende die negentigerjare gehou het. Piet Rudolph, verbonde aan die AWB, het vir 'n tyd as onderleier van die BSP opgetree, maar is in 1990 deur Ben Strijdom as waarnemende onderleier opgevolg. Strijdom was ook vir etlike jare streeksleier van die AWB in Oos-Transvaal.⁵⁵

Die BSP is waarskynlik die enigste blanke regse party in Suid-Afrika wat 'n beleid van godsdienstvryheid handhaaf. Hiervolgens mag geen lid sy godsdienstooruigings op die party of op ander lede afdwing nie. Dit het veroorsaak dat twee hoofbestuurslede, die akteur Schalk Jacobsz en die onderleier Ben Strijdom, albei aanhangers van die Gemeente van die Verbondsvolk en die Israelvisie, in 1991 uit die party geskors is nadat die insydeling van lede van die Kerk van die Skepper glo tot wrywing en onenigheid aanleiding gegee het. Die Israelvisie gee voor dat die blanke Westerse volke die direkte afstammeling van die Bybelse twaalf stamme van Israel sou wees, 'n beskouing wat nie met die anti-Semitisme en ateïstiese sienings van die KvS versoenbaar is nie. Die enkele aanhangers van die KvS, waarvan Boerstaat Bosman waarskynlik die bekendste is, het ondemeem om nie die BSP as platform vir die uitbouing van hul program te gebruik nie. Die eerste Suid-Afrikaanse leier van die KvS, Jan Smith, was 'n hoofbestuurslid van die BSP en het Strijdom as onderleier opgevolg. Smith het tydens die Boerestaatskongres in Heidelberg op 10 Oktober 1990 'n referaat gelewer oor die ekonomie en geldstelsel van die Boererepublieke en die voorgestelde Boerestaat.⁵⁶ Op 31 Julie 1992 was hy deel van 'n BSP-afvaardiging wat vir Cyrus Vance, 'n gesant van die VN en eertydse Amerikaanse Minister van Buitelandse Sake, ontmoet het. Die afvaardiging het 'n versoek aan Vance gerig om vir F.W. de Klerk daarop te wys dat die huidige tendens in die wêreldpolitiek die herstel van volkevrede in eie state en nie die skepping van konglomerasiestate nie, is.⁵⁷ Lede van die KvS en WAB, waaronder Pol Doussy, die huidige KvS-leier Jim South, Koos Vermeulen en Monica Huggett, het gereeld gedurende die negentigerjare saam met Robert van Tonder as deel van die Kulturele Studiegroep in die Randburg gedenkkerk vergader.⁵⁸

Bosman, die Oos-Randse streeksvoorsitter van die BSP, was ook betrokke by die Wit Wolwe-organisasie wat na bewering op 6 Februarie 1988 gestig is. In Januarie 1993 is 'n mediakonferensie

⁵⁴ Sien Anon., Boerestaats en BWB werk saam, *Boerestaats Nuusbrief* 2, 1990, p. 1.

⁵⁵ Sien *Boerestaats Nuusbrief* 2, 1990, p. 1.

⁵⁶ Sien J.S. Smith, Ekonomie en geldstelsel in die Republiek van Boerland, *Boerestaats Nuusbrief* 3, 1990, pp. 18-20, *Boerestaats Nuusbrief* 1, 1991, pp. 6-7, 22, *Boerestaats Nuusbrief* 2, 1991, pp. 6-8.

⁵⁷ N. Oosthuizen, BSP verhoor glo nog van sy lede, *Transvaler*, 1991-06-10; Anon., Twee Boerestaatslede geskors, *Boerestaats Nuusbrief* 2, 1991, p. 16; sien brief van Boerstaat Bosman, *Boerestaats Nuusbrief* 1, 1992, pp. 8-9; Sien *Boerestaats Nuusbrief* 2, 1990, p. 13; *Boerant* 1ste Uitgawe, ca. Augustus 1992, p. 1.

⁵⁸ Sien bv. *Boerant*, September/Oktober 1994, p. .3; *Boerant*, November 1994, pp. 3, 9.

in Brits gehou om die bogrondse struktuur van die organisasie bekend te stel en om die regering te waarsku dat die Azanian Peoples' Liberation Army (APLA) se aanvalle op blankes nie ongestraf sou voortgaan nie. Bosman het onder meer gedreig dat as die regering nie ingryp nie, die Wit Wolwe met ewe genadelose dade van bloedvergieting op swartes sou toeslaan. Die leier, Barend Strydom, kon weens sy paroolvoorwaardes nie die byeenkoms bywoon nie. Lede van die Wit Wolwe het met klapmusse voor 'n groot Nazi swastika-vlag vir 'n koerantfoto geposeer. Later het 'n godsdienstdispuut binne die beweging ontstaan tussen die aanhangers van die KvS onder leiding van Bosman, en die Strydomfaksie wat die Israelvisie ondersteun het. Laasgenoemde het daarop aangedring dat Bosman bande met die Wolwe moes verbreek, maar Strydom is egter self uit die beweging gewerk.⁵⁹

Die BSP se afkeur van die Britse imperialisme en Verwoerd se Briste immigrasiebeleid het ook veroorsaak dat die party noue bande met die Dietse beweging, wat die bevordering van die Nederlandse, Vlaamse en Afrikaanse volksnasionalsmes beklemtoon, gehandhaaf het. In 1990 het Jan van de Graaf (1921-1993), hoofsekretaris van die Afdeling Suid-Afrika van die Dietse Federasie (DDF), by die BSP aangesluit. Van de Graaf, wat sedert 1953 in Suid-Afrika gewoon het, was 'n bekende binne joernalistieke en kultuurkringe en die regse politiek.⁶⁰ Hy en sy seun was onder meer lede van die BBB, terwyl Henk van de Graaf tot onlangs nog redakteur van die KP-blad, *Die Patriot*, was. Onder dié se redakteurskap is *Boerant* dan ook op *Die Patriot* se toerusting geset en persklaar gemaak.⁶¹

Met die Van de Graafs as kontakpersone het die BSP uitgebreide bande met Nederlandse en Belgiese ultra-nasionale en fascistiese groeperings soos die Centrum Party 86, die Vlaams Blok en die Vlaamse Federale Party, opgebou. 'n Afvaardiging van Vlaams Blok het onder leiding van Karel Elzen, die voorsitter van die Vlaamse Oud-Strydersbond (VOS), die BSP se kantore in 1991 en 1993 besoek.⁶² Tydens die Desember 1994 Geloftefeestviering is groetboodskappe deur Elzen en Henk Ruitenbergh, voorsitter van CP-86 in Nederland, op die BSP-byeenkoms voorgedra.⁶³ In 1993 het Monica Huggett 'n besoek van die Vlaamse Vriende van die Boerenatie gereël. Die leier, Roger Spinnewijn, was voorheen 'n prominente lid van die fascistiese Vlaamse Militanten Orde (VMO) wat in 1950 gestig is en in 1982 deur die Belgiese regering verbied is. Die VMO was 'n nasionaal-revolusionêre beweging wat Vlaamse kulturele en politieke onafhanklikheid ondersteun en 'n pan-Europese alliansie van fascistiese groepe bepleit het. Die beweging het vanweë hul organisering van die jaarlikse Ijzerbedevaart uitgebreide internasionale bande opgebou.⁶⁴

⁵⁹ N. Oosthuizen, Wit Wolwe sê: 'Kom kyk', *Transvaler*, 1993-01-04, p. 7; Anon., Wit Wolwe hou 'n nuuskonferensie, *Beeld*, 1993-01-04, p. 2; S. Coetzee, Wit Wolwe wil oor 'n week skiet, *Transvaler*, 1993-01-05, p. 2; G. Van der Westhuizen, 'Wit Wolwe val op 12 Januarie aan', *Beeld*, 1993-01-05, p. 2; G. Van der Westhuizen, Wit Wolwe skaars in die daglig of Strydom se kop word geëis, *Beeld*, 1993-01-07, p. 1; M. Waldner, Wit Wolwe vreet nou vir Barend, *Rapport*, 1993-01-10, p. 4.

⁶⁰ Anon., Kultuurleier sluit aan by Boerestaats Party, *Boerestaats Nuusbrief* 2, 1990, p. 2; R. Van Tonder, Groot kultuurkrag heen, *Boerant*, ca. Mei 1993, p. 7; sien J. Van de Graaf, Wat is Diets?, *VEG* 17, Oktober 1992, pp. 18-21.

⁶¹ Anon., Boerant byna in die slag, *Boerant*, Junie/Julie 1998, p. 1.

⁶² C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 30; *Boerant*, ca. Mei 1993, p. 13; *Boerestaats Nuusbrief* 1, 1991, p. 9; Anon., Kontak met België, *Boerestaats Nuusbrief* 2, 1991, p. 11; J. Van de Graaf, Wat is Diets?, *VEG* 17, Oktober 1992, pp. 20-21.

⁶³ Sien *Boerant*, November 1994, p. 16.

⁶⁴ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 31; *Boerant*, ca. Mei 1993, p. 13.

iv. Ander regse bewegings

Verskeie ander regse bewegings is deur die jare in Suid-Afrika gestig waarvan sommige waarskynlik 'n fascistiese of krypto-facistiese program gevolg het. Gedurende die sestigerjare het ene P. Willers, die voorsitter van die Suid-Afrikaanse Nazi Party, byvoorbeeld verklaar dat die Jode agter alles sit en dat Verwoerd te sag optree.⁶⁵ In 1985 was die Defenders of the White Race in Pretoria op soek na 'n gebou om 'n 'Wit Man kulturele sentrum en argief' met die volgende doelstellings te vestig: "Film shows of the best films of the 3rd Reich; soirées of Classical Music (strictly Aryan musicians, performers and composers); Lectures of prominent Right-wing personalities from abroad and S.A.; (Soldiers, scientists, philosophers and poets) Courses in racial hygiene en eugenic improvement of of [sic] our race (responsible marriage counseling); History of the White Man; Revisionist History of the 20th century; Basic courses in European languages (French, German, Spanish); 'The pure White state of tomorrow'; Support actions for deserving Right-wingers and comrades in distress; Protection of our fine self-sacrificing women ..."⁶⁶ Tydens 'n AWB-byeenkoms in 1990 het lede van die Afrikaner Fascistiese Beweging swastika-vlae vertoon.⁶⁷ Min is egter verder oor hierdie bewegings bekend.

Griffin het in sy boek oor die aard van die fascisme verkeerdelik na die Vereniging van Oranjewerkers as die suiwerste uitdrukking van Afrikaner fascisme verwys.⁶⁸ 'n Studie van hierdie beweging se lektuur wys daarop dat dit nie 'n fascistiese beweging is nie, maar eerder 'n Afrikaner separatistiese groepering wat poog om, vanweë veronderstelde probleme rondom die handhawing van die Afrikanerkultuur binne 'n Suid-Afrikaanse eenheidstaat, Afrikaneronafhanklikheid binne 'n kleiner wit volkstaat te vestig. Die beweging tree nie namens alle Afrikaners op nie, maar slegs namens dié wat hul volkskap en volksaard wil behou en beskerm. Afsiesien van die klem op blanke selfwerkzaamheid en swart arbeidsonafhanklikheid, word geen algehele samelewings- en waardeveranderings voorgestel nie. Alhoewel die volkstaat eksklusief blank en die Afrikanerkultuur daarin dominant sal wees, kom geen fascistiese rassisme of paligenetiese sienings in hul geskrifte na vore nie.⁶⁹

3. Die Historiese Revisionisme

Revisionisme binne 'n historiografiese konteks verwys na 'n kontroversiële historiese skool van Eerste Wêreldoorlog revisioniste wat aangevoer het dat die Duitsers onregverdig vir die oorlog verantwoordelik gehou is. Dit is ook die benaming van 'n meer kontemporêre benadering ten opsigte van historiese navorsing onder die leiding van die Amerikaanse historikus William Appleton Williams. Hierdie sogenaamde Wisconsin-skool staan krities jeens die VSA se buitelandse beleid ten opsigte

⁶⁵ J.C. Moll, *Fascisme ...*, p. 153.

⁶⁶ Sien S.A. *Patriot* 1(25), January-June 1985, p. 2.

⁶⁷ Sien A. Kemp, *Victory or violence*, teenoor p. 152.

⁶⁸ R. Griffin, *The nature of fascism*, p. 159.

⁶⁹ Sien bv. Vereniging van Oranjewerkers, 'n *Plan van hoop vir Afrikanervoortbestaan*; Vereniging van Oranjewerkers, *Versoekskrif: 'n versoek om die beginselaanvaarding en skepping van 'n eie staatsgebied en owerheidsiggame vir die Afrikanervolk*.

van die oorsprong van die Koue Oorlog en die konflik tussen die Weste en kommunistiese wêreld. Volgens Lipstadt beoefen elke ware historikus in werklikheid ook revisionisme aangesien historici voortdurend die verlede aan die hand van nuwe bewyse herinterpreteer. Die ontkenners van die Holocaust het egter mettertyd die benaming van Historiese Revisioniste vir hulself toegeëien, 'n selfbeskrywing wat vir Lipstadt deel van hul basiese misleidingstrategie en hul pogings om hulself as wetlike historici voor te stel, uitmaak.⁷⁰

Die Holocaust Revisioniste probeer bewys dat die Holocaust óf nooit plaasgevind het nie óf dat daar nooit 'n amptelike plan was om die Joodse volk uit te wis nie. Hulle wys ook daarop dat nie net die Duitsers skuldig was aan daade van aggressie nie maar dat die Geallieerdes erger oorlogsmisdade, waaronder die bomaanvalle op Dresden, die 'onregverdige' behandeling van Nazi's by die Nürnberg-verhoor, die wrede behandeling van Duitse krygsgevangenes en die na-oorlogse gedwonge verskuiwings van die Duitse bevolking, gepleeg het. Hulle erken wel dat Jode gesterf het, maar skryf dit aan natuurlike ontberings weens die oorlog toe. In hul geskrifte word die Jode as bedrieërs uitgebeeld wat die 'mite van die Holocaust' versprei het ten einde internasionale simpatie te verwek vir die toekenning van oorlogsvergoedings en om die totstandkoming van die Israeliese staat te verseker. Verskeie Holocaust ontkenners volg ook 'n onderliggende politieke agenda deurdat hulle redeneer dat indien die Holocaust as mite bewys kan word, baie van die kritiek teen die fascisme as 'n politieke stelsel daarmee kan wegval. Hulle gee in hul artikels ook aandag aan onderwerpe soos die Amerikaanse burgeroorlog, die Eerste Wêreldoorlog en die Pearl Harbour-voorval om hul openbare skyn as soekers na die waarheid en hul selfopgelegde benaming van Historiese Revisioniste wat op 'n globale basis historiese valshede aanval en hersien, gestand te doen. Hulle poog om met sulke artikels aan te toon hoe gewone historici soms met bedekte politieke motiewe gereeld verdraaide beskouings van die geskiedenis sou weergee en dat hierdie beleid van verdraaiing 'n hoogtepunt in die Holocaust 'mite' sou bereik het.⁷¹

a. Die ontstaan en ontwikkeling van die Holocaust Revisionisme

Volgens Lipstadt is die moderne Holocaust Revisionisme vanuit 'n verskeidenheid bronne geïnspireer waaronder 'n historiese tradisie wat mettertyd deur die ontkenners van die Holocaust oorgeneem is, en wat hoogs krities jeens regeringsbeleid en dié se gebruik van die geskiedenis ter regverdiging was. 'n Eeue-oue samevoeging van samesweringsuiteensettings, asook die oordrewe beoordeling van regeringsbeleide, wat mettertyd tot uiterste veronderstellings en selfs wanvoorstellings ontwikkel het, het ook 'n invloed op die ontstaan van die Historiese Revisionisme gehad.⁷²

Die Franse fascistiese ondersteuner, Maurice Bardèche, het reeds in 1947 begin om die Geallieerdes se oorlogspropaganda aan te val en om die Nazi's en die kollaborasie-politiek te verdedig. In 1948

⁷⁰ D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, p. 20. Lipstadt kursiveer.

⁷¹ D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 21-23.

⁷² D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, p. 31.

het hy *Nuremberg or the Promised Land* gepubliseer waarin hy een van die eerstes was om te beweer dat die dokumentêre bewyse ten opsigte van die konsentrasiekampe vervals was en dat die gaskamers slegs vir ontsmetting gebruik is. Bardèche het ook aangevoer dat die sterftes bloot die gevolg van oorlogsonberings, waaronder hongersnood en siektes, was en dat die Nazi's se 'Finale Oplossing' na die plan om die Jode na ghetto's in die Ooste te verskuif, verwys het. Vir hom was die Nüremberg-verhoor moreel en wetlik verkeerd en hy het die Geallieerdes se beleid van bomaanvalle op Duitse stede as 'n oorlogsmisdad beskou.⁷³

Paul Rassinier (†1967), 'n oud-kommunis en sosialis wat in die konsentrasiekampe van Buchenwald en Doar gevange gehou is, het in 1948 *Crossing the line* gepubliseer. Dit was die eerste van 'n reeks boeke waarin hy probeer bewys het dat die stories van oorlewendes oordrewe en nie geloofwaardig was nie en dat daar nooit 'n beleid van uitwissing teen die Jode gevolg is nie. Later sou hy in *The drama of European Jewry* (1964) selfs beweer dat die gaskamers 'n fabrikasie van die 'Sionistiese establishment' was en nooit werklik bestaan het nie, en dat ses miljoen Jode derhalwe nie gesterf het nie. Rassinier se belangrikste werke is in 1977 in *Debunking the genocide myth* byeengebring.⁷⁴

In die VSA word Harry Elmer Barnes (1889-1968) dikwels as die vader van die Revisioniste beskou. Hy het 'n belangrike skakel tussen die aanvanklike Amerikaanse revisioniste en die Holocaust ontkenners gevorm. Barnes het verskeie werke oor oorlogsverantwoordelikheid, waaronder *The struggle against the historical blackout* (1947), gepubliseer en was sterk gekant teen Amerika se deelname aan die oorlog. Hy het die aantyging van Nazi oorlogsmisdade teen die Jode as onakkuraat en polities gemotiveerd verwerp en aangevoer dat die oortredings van die Geallieerdes veel meer en erger was. Later het hy ook beweer dat die gaskamers eers ná die oorlog ter wille van propaganda opgerig is en dat die berugte *Einsatzgruppen*, wat Jode binne Sowjetgebied vermoor het, bloot vir teenguerilla doeleindes agter die gevegslynies gebruik is.⁷⁵

Austin J. App (1902-) het ook 'n belangrike rol in die ontwikkeling van die Holocaust Revisionisme in die VSA gespeel. App, wat 'n aktiewe verdediger van die Duitsers en Nazi-Duitsland was, het net na die oorlog begin om die getal van ses miljoen as leuen af te maak en om die Jode van bedrog te beskuldig. Waar Barnes wel pro-Duits maar nie fascisties was nie, was App aangetrokke tot die idees van die herlewing van 'n totalitêre regeringstelsel en het hy die skuld vir die aanvang van die oorlog voor die deur van die Geallieerde magte gelê. Hy het ook beweer dat gedwonge emigrasie en nie uitwissing nie, die Derde Ryk se plan vir die oplossing van die Joodse vraagstuk was, dat die gaskamers nooit bestaan het nie en dat daar geen bewyse vir die getal van ses miljoen vermoordes was nie. Sy argumente is in 1973 in *The six million swindle* uiteengesit.⁷⁶

⁷³ D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, p. 50.

⁷⁴ D.M. Scher, *Defaming the Holocaust*, *Kleio* 21, 1989, p. 16; D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 51-52, 55.

⁷⁵ D.M. Scher, *Defaming the Holocaust*, *Kleio* 21, 1989, p. 16; D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 67, 70, 73, 77, 79.

⁷⁶ D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 85-88, 98-100.

In 1961 is *The forced war* deur David L. Hoggan gepubliseer. Hierin is die Duitsers as onskuldige slagoffers van 'n oorlog wat deur die Engelse en Pole op hulle afdwinging is, uitgebeeld. Hy het ook daarop gewys dat aantygings van Duitsland se diskriminasie teen die Jode voor die oorlog oordrewe was en dat erger maatreëls in Pole gebruik is.⁷⁷ In 1969 het *The myth of the six million* deur 'n anonieme skrywer verskyn. Later is bevind dat Hoggan die skrywer was en dat Willis Carto onder 'n skuilnaam die voorwoord geskryf het. Die publikasie is deur *Noontide Press* wat aan die Liberty Lobby verbonde is, uitgegee. In 1974 is 'n opspraakwekkende pamflet in Brittanje gepubliseer wat sterk deur hierdie boek beïnvloed is, naamlik *Did six million really die? The truth at last*. Dit is voorgedhou as 'n historiese werk deur ene Richard Harwood van die Universiteit van Londen. Hierin is beweer dat die dood van ses miljoen Jode 'n mite was, dat daar geen gaskamers en selfs geen hongersnood in die kampe was nie en die dagboek van Anne Frank is as 'n vervalsing uitgemaak. Die Holocaust was volgens Harwood bloot 'n vorm van politieke afpersing om kompensasie van die Wes-Duitse regering te eis. Die pamflet is aan alle lede van die Britse parlement gestuur en 75 000 kopieë is in Engeland alleen versprei. Aksie teen die pamflet is deur die Britse Joodse Raad van Afgevaardigdes ondemeem en die Universiteit van Londen het laat weet dat Harwood nooit aan hulle verbonde was nie. Dit is later bevind dat Harwood die skuilnaam van Richard Verrall, die redakteur van *Spearhead*, die mondstuk van die National Front, was. Verrall is die seun van 'n sakeman met beweerde uitgebreide Suid-Afrikaanse kontakte.⁷⁸

In 1976 het Arthur R. Butz, 'n professor in elektriese ingenieurswese, in *The hoax of the twentieth century* probeer bewys dat die getal dooies onwaar was en in werklikheid nog geleef het. Volgens hom was die Holocaust 'n Sionistiese bedrogspul en het hy beweer dat dokumente vervals is om die leuen te bevorder. Sy boek is in Amerika deur die Noontide Press versprei en in Duitsland deur die Nazi Udo Walendy as *Der Jahrhundert Betrug* in Duits vertaal.⁷⁹

Die Institute for Historical Review (IHR) is in 1978 deur Willis Carto gestig met die doel om die ontkenning van die Holocaust vanaf die politieke kantlyn van rassitiese en anti-Semitiese ekstremisme tot binne die hoofstroom akademiese debat te bring. William David McCalden, 'n Ierse immigrant wat in Brittanje bekend was vir sy fascistiese en ekstremitiese bande en onder meer 'n lid van die National Front was, het van 1978 tot 1981 as direkteur gedien. Hy is hierna deur Tom Marcellus opgevolg. Die IHR het in 1979 'n Revisionistiese Konvensie in Los Angeles gehou en 'n prys van \$50 000 aangebied aan enigeen wat kon bewys dat die Nazi's gaskamers gebruik het om die Jode uit te wis. Die Instituut publiseer die *Journal of Historical Review* waarin hoofsaaklik artikels oor die Tweede Wêreldoorlog en die Holocaust verskyn.⁸⁰

Ernst Zündel (1939-), die skrywer van *The Hitler we loved and why*, het 'n uitgewersfirma, Samisdat Publishers, in Kanada gestig om 'n wye verskeidenheid anti-Semitiese, rassitiese en Holocaust

⁷⁷ D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 71-72.

⁷⁸ D.M. Scher, *Defaming the Holocaust*, *Kleio* 21, 1989, pp. 16-17; D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 104-105.

⁷⁹ D.M. Scher, *Defaming the Holocaust*, *Kleio* 21, 1989, pp. 20-21; D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 126-127.

⁸⁰ D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 137-138, 142-144.

Revisionistiese materiaal te herdruk en regdeur die wêreld te versprei. Zündel self het ook verskeie pamflette geskryf waarin hy Nazisme geprys en die fascistiese ideologie probeer bevorder het. In 1984 het die Kanadese regering hom van die opsweping van anti-Semitisme en die bewustelike verspreiding van valshede aangekla. Hy is skuldig bevind en tronkstraf opgelê, maar na 'n appèlsaak vrygelaat. Tydens die tweede saak in 1988 het Robert Faurisson en David Irving Zündel se verweer help voorberei en ook vir hom getuig. 'n Ander getuie vir die verdediging was Fred A. Leuchter, wat in die bou en installering van teregstellingstoerusting vir die Amerikaanse korrektiewe dienste gespesialiseer het. Hy het getuig dat dit, volgens die ontwerp en fabrikasie van die gaskamers, fisies en chemies onmoontlik vir die Duitsers sou wees om vergassings uit te voer. Sy bevindings, wat volgens Holocaust-ontkenners finaal bewys het dat die gaskamers bloot vir ontsmetting gebruik is of selfs na die oorlog opgerig is, is in *The Leuchter report* gepubliseer en deur Samisdat Publishers en Irving se Focal Point Publications verder versprei.⁸¹

David Irving is waarskynlik die bekendste en produktiefste vervaardiger van gesofistikeerde revisionistiese literatuur. Hy is die skrywer van verskeie populêre historiese werke waarin hy beweer dat Brittanje 'n taktiese fout begaan het om oorlog teen Duitsland te verklaar en dat die Geallieerdes en Nazi's ewe skuldig aan die uitbreek van die oorlog was. Hy is ook van mening dat die gaskamers vir propaganda deur die Geallieerdes gebruik is. In 1984 het hy tydens 'n lesingtoer in Oostenryk vir Rudolf Hess as genomineerde vir die Nobel-vredesprys voorgestaan. Hy woon ook gereeld byeenkomste van die Deutsche Volks Union (DVU) van Gerhard Frey en ander ekstremistiese groepe in Duitsland by. In een van sy bekendste werke, *Hitler's war*, ontken hy dat Hitler ooit die bevel vir die Finale Oplossing gegee het en stel hy voor dat meer ekstreme elemente binne die SS die uitwissings sonder die *Führer* se medewete georganiseer het. Hiervolgens sou Hitler se dreigemente om die Jode uit Europa te verwyder ook slegs verwys na 'n plan van massadeportasie na Madagaskar. Die Nazi's het derhalwe volgens Irving geen sistematiese beleid van uitwissing teen die Jode gevolg nie en die konsentrasiekampe is gevolglik ook nie volgens hom as uitwissingsentra gebruik nie.⁸²

b. Die Holocaust Revisionisme in Suid-Afrika

Die ontkenning van die Holocaust in Suid-Afrika strek sover terug as die veertigerjare toe die amptelike opposisie, naamlik die Herenigde Nasionale Party, 'n sterk anti-Semitiese faksie onder leiding van Eric Louw bevat het. In 1944 het Louw die idee dat Hitler bewustelik die Jode wou uitwis, verwerp. In 1947 het dr. Karl Bremer, LP en later Minister van Gesondheid, aangevoer dat die behandeling van die Jode in Duitsland nie so erg was in vergelyking met die Geallieerdes se behandeling van die Duitsers nie.⁸³

⁸¹ D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, pp. 157-163.

⁸² R. Griffin (ed), *Fascism*, pp. 335-336; D. Lipstadt, *Denying the Holocaust*, p. 8.

⁸³ D.M. Scher, *Defaming the Holocaust*, *Kleio* 21, 1989, pp. 22-23.

Johan Schoeman van Broederstroom was volgens Eisenberg 'n luidrugtige fascistiese ondersteuner wat gedurende die vyftiger- en sestigerjare veral bekend was vir sy uitgesproke anti-Semitiese publikasies en die verspreiding van geskifte soos die *Protokolle van die Oudstes van Sion*. Aan Smuts het hy op 'n stadium met tipiese emosioneelbelaaide retoriek gevra: "General, for humanity's sake, for the little children's sake, for God's sake, let us stop prevaricating and lying, and let us admit that for every crime the so-called Nazi-criminals and S.S. have committed in their superhuman fight against the Powers of Hell and Earth and Gold and Godless Communism - for every crime they committed under superhuman strain, stress and utter military necessity, we Allies, with a thousand odds in our favour and with the hired and bought help of all the parasites of earth and Heaven, perpetrated ten or more. ... Let us repent our unspeakable crimes against the Leader of the West ..."⁸⁴ Tydens 'n besoek van Mosley in Januarie 1959 aan die Rand, het 'n Joodse jeugbeweging met plakkate soos "Go back, we Jews mourn 6,000,000", teen die eertydse BUF-leier betoog. Schoeman het bitsig hierop gereageer: "Your onesidedness provokes Heaven, your arrogance hell. Your behaviour to our guest Sir Oswald Mosley is an insult to our Fatherland and civilization."⁸⁵ Gedurende die vroeë sestigerjare het hy onder meer aangebied om fondse vir die verdediging van Eichmann, wie hy dan ook in 'n boek geprys het, by te dra.⁸⁶ Ten spyte van hierdie optredes het Schoeman dubbelsinnig ontken dat hy anti-Semities was: "I am not anti-semitic - only idiots are and only liars and fools accuse the writer of anti-semitism. *But I am unalterably anti-Semitic when Semitism stands for Bolshevism.*"⁸⁷

Die *South African Observer* het gereeld artikels van Historiese Revisioniste gepubliseer. In 1976 en weer in 1984 is die televisiereeks, *The World at War*, waarvan die twintigste episode, *Genocide*, oor die Holocaust handel, deur die SAUK vertoon. S.E.D. Brown het in reaksie hierop 'n artikel gepubliseer waarin hy die reeks as propaganda afgemaak het en beweer het dat dit eensydig was aangesien bevindings van 'historici' soos Harry Elmer Barnes en Paul Rassinier nie in ag geneem is nie.⁸⁸ Hy het verder aangevoer dat dit nie die doel van die SAUK moes wees om Sionistiese en anti-Duitse propaganda te versprei nie en verklaar: "Presented as a 'straightforward documentary' of the Second World war, the whole 'World at War' series ... is nothing more than history of the last war selected, compiled and purveyed, *not* by qualified historians, but by two Zionist Jews Their representation is certainly not the full story of World War II, or of its hidden origins or aims. As for the *other side of the story*, this has been completely blacked out or smothered out. Their presentation of the 'Genocide' episode is nothing else than another instalment in the gross, continuing libel against Germany and the German people as a whole, at the hands of Zionists."⁸⁹

⁸⁴ J. Schoeman, Retribution for the Allies, in J. Schoeman, *Die krisis in Suid-Afrika, 1952 ...*, pp. 130-131.

⁸⁵ J. Schoeman, And we non-Jews mourn 60,000,000 and more, in J. Schoeman, *Die krisis in Suid-Afrika, 1952 ...*, pp. 79-80.

⁸⁶ D. Eisenberg, *The re-emergence of fascism*, p. 306.

⁸⁷ J. Schoeman, And we non-Jews mourn 60,000,000 and more, in J. Schoeman, *Die krisis in Suid-Afrika, 1952 ...*, p. 80. Schoeman kursiveer.

⁸⁸ D.M. Scher, Defaming the Holocaust, *Kleio* 21, 1989, pp. 23-24; Anon., Ensuring that Holocaust stories 'never die!', *S.A. Observer* 29(10), November 1984, pp. 4-5.

⁸⁹ Anon., Ensuring that Holocaust stories 'never die!', *S.A. Observer* 29(10), November 1984, p. 7. *S.A. Observer* kursiveer.

Richard Verrall se omstrede pamflet, *Did six million really die?*, is deur die *S.A. Observer* en *Die Afrikaner* in Suid-Afrika versprei. Die bestaan van Suid-Afrikaanse wetgewing wat vir die verbanning van ongewenste materiaal en die vervolging van diegene wat vyandigheid tussen rassegroepe aanwakker, voorsiening maak, het dit vir die Suid-Afrikaanse Joodse Raad van Afgevaardigdes moontlik gemaak om 'n beroep op die Direkoraat van Publikasies te doen om die boek volgens die Publikasiewet van 1974 te verban. In Junie 1976 is die publikasie dan ook as ongewens verklaar en die verdere verspreiding daarvan is verbied. S.E.D. Brown en Helmut Hansel, sekretaris van die League Against Anti-German Propaganda, het onder andere in reaksie hierop appèl aangeteken. Hulle het aangevoer dat die werk 'n *bona fide* historiese dokument was en daarom buite die wet geval het.⁹⁰ "We of the South African Observer find it strange that a booklet such as 'Did six million really die?', which clearly is an attempt to get to the facts of the matter - and written in the interests of historical truth, and for the sake of the future of Western man - should be found by the Censor Board to be 'undesirable' We of the South African Observer, who have devoted time to research on the subject of the 'Six Million' - and devoted much space to the subject in its columns - intend now to appeal the banning decision ..."⁹¹

Die Joodse Raad van Afgevaardigdes het ondemeem om die nodige bewyse te verkry om die appèlaansoek teë te staan en Arthur Suzman, 'n advokaat en voorsitter van die Raad se komitee oor openbare betrekkinge, het saam met die uitvoerende direkteur, Denis Diamond, met dié doel na Europa vertrek. Die resultaat van hul navorsing is daarna in 'n beëdigde verklaring saamgevat wat ook die verklarings van enkele individue wat bereid was om in die saak te getuig, ingesluit het. Hieronder was Lord Shawcross, die vorige prokureur-generaal van Brittanje, en Lord Elwyn Jones, die destydse voorsitter van die Britse Hoërhuis, wat beide by die Nüremberg-verhore betrokke was, asook Gideon Hausner, die prokureur-generaal van Israel wat verantwoordelik was vir die verhoor van Adolf Eichmann. Historici soos Hugh Trevor-Roper, Raul Hilberg en John Toland, was bereid om teen die historiese valshede in die publikasie te getuig. Otto Frank het die geloofwaardigheid van sy dogter se dagboek bevestig, terwyl Albert Speer, Hitler se argitek, vertroueling en Minister van Oorlog, getuig het dat die vervolging van die Jode en die moord van miljoene van hulle wel plaasgevind het.⁹²

Die verklarings is as bewyse by die hof ingedien, maar Brown-hulle het dae voordat die verhoor in September 1977 sou plaasvind, hul appèl teruggetrek sonder om enige bewyse voor te lê. Die oorspronklike bevinding van die Publikasieraad het derhalwe van krag gebly. Die Joodse Raad van Afgevaardigdes het hierna die bewyse wat hulle versamel het in boekvorm laat publiseer as *Six million did die: the truth shall prevail*. 'Harwood' se geloofwaardigheid is hierin vernietig deurdat daar aangetoon is hoe hy sy bronne vervals het, die waarheid verdraai het en hoe hy leuens, verkeerde aanhalings of aanhalings buite konteks, foutiewelike toeskrywings, vervalste statistiek en die

⁹⁰ D.M. Scher, *Defaming the Holocaust*, *Kleio* 21, 1989, p. 18.

⁹¹ S.E.D. Brown, *Did six million really die? - an appeal against banning*, *S.A. Observer* 21(3), August 1976, p. 8.

⁹² D.M. Scher, *Defaming the Holocaust*, *Kleio* 21, 1989, p. 19.

doelbewuste weglating van afwysende gedeeltes in sy bronne, gebruik het om sy teorie te probeer staaf.⁹³ Brown het in reaksie op die publikasie verklaar: "We agree with the Jewish Board in South Africa that the truth about the 'six million' will prevail in the end, but we do so for quite different reasons: Were we to publish a book, as they have done, its title would be, 'Yes, Six Million Did Not Die.!' "⁹⁴

Brown het as verduideliking vir hul onttrekking aan die saak verklaar: "We do so primarily and solely because we do not have the financial resources to pursue a case which, as a result of certain developments and possible developments, could carry on indefinitely and involve us in unlimited costs. In withdrawing our appeal we do not depart one iota from our firm belief that the allegation that six million Jews died during the second world war as a direct result of an official German policy of extermination is unfounded and cannot stand up to competent, objective and truthful investigation of the extermination question."⁹⁵ Hansel het terselfdertyd die volgende verskoning aangevoer: "... having studied the argument presented in favour of the banning we are still convinced that this publication could stimulate historical fact finding. However, we are not interested in becoming involved in a monstrous law suit merely to have this booklet readmitted to the open market. We are particularly concerned about the political implications which our opponents have dragged into this matter, and we doubt whether a continuation of the argument would at present be in South Africa's interest."⁹⁶

Enkele Revisioniste het Suid-Afrika deur die jare besoek waaronder Thies Christophersen, 'n oud-lid van die SS, 'n leidende Revisionis en een van die sogenaamde 'oggetuies' van die Holocaust-ontkenningsindustrie. In 1973 het hy in *The Auschwitz lie* beweer dat hy in 1944 by Auschwitz as landbounavorser diens gedoen het en dat die kamp nooit vir die uitwissing van die Jode gebruik is nie. In 1976 is Christophersen in Denemarke vir die publikasie van Nazi-propaganda gevonnissen en in 1981 is hy nege maande tronkstraf vir 'n soortgelyke oortreding opgelê. Hy het egter sy inhegtenisname tot 1983 ontduik.⁹⁷ Sy uitgewery, Kritik Verlag, het teen die vroeë tagtigerjare 'n wye verskeidenheid regse materiaal versprei, waaronder sy eie regse rustieke en patriotiese tydskrif, *Die Bauernschaft*, wat gedurende die middel tagtigerjare onder Duitse en buitelandse Nazi-groepe versprei is.⁹⁸ Christophersen het Suid-Afrika al by verskeie geleenthede besoek en was teenwoordig by die Hess-gedenkdienste in 1987. Artikels uit sy *Bauernschaft* is gereeld in *Der Deutsch-Südafrikaner* en *Afrika Spiegel* gepubliseer.

David Irving is ook 'n gereelde besoeker aan Suid-Afrika en het veral sterk bande met Clive Derby-Lewis, vir wie hy aan die Western Goals Institute bekendgestel het, opgebou. In Februarie 1992 het Irving, wie se omstrede uitsprake 'n lasbrief vir sy inhegtenisname in Oostenryk teweeggebring het, 'n

⁹³ D.M. Scher, *Defaming the Holocaust*, *Kleio* 21, 1989, pp. 19-20.

⁹⁴ Anon., *Yes, Six million did not die*, *S.A. Observer* 22(10), June 1978, p. 5. *S.A. Observer* kursiveer.

⁹⁵ S.E.D. Brown, *Appeal against banning withdrawn*, *S.A. Observer* 22(3), September 1977, p. 13.

⁹⁶ H. Hansel, *Second letter*, *S.A. Observer* 22(3), September 1977, p. 14.

⁹⁷ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 129; R. Griffin (ed.), *Fascism*, p. 331.

⁹⁸ C. Ó'Maoláin, *The radical right*, p. 129.

besoek aan Suid-Afrika afgelê om 'n reeks lesings oor die Holocaust aan te bied. Hy het onder meer beweer dat Hitler nie van die massamoorde op die Jode bewus was nie, dat die massamoorde in gaskamers in werklikheid 'n legende was waarvoor daar geen bewyse bestaan nie, en dat die gaskamers self eers na die oorlog as toeriste-aantreklikhede gebou is.⁹⁹

4. Die Konserwatiewe Revolusie

Die term Konserwatiewe Revolusie het gedurende die laat negentiende en vroeë twintigste eeu na 'n ideologiese aanval op moderniteit en die idees en instellings wat die liberale, sekulêre en industriële samelewing onderlê het, verwys. Die aanhangers hiervan het elke aspek van die kapitalistiese samelewing en dié se materialisme verwerp, die geestelike leegheid van 'n kommersiële beskawing, en die verval van verstandelike vermoëns en waardes binne 'n massasamelewing, gekritiseer. Die konserwatiewe revolusionêres het die sosialiste vir hul internasionalisme, en die liberaliste vir hul pasifisme en onbelangstellendheid jeens nasionale grootsheid, veroordeel. Hulle het hulself as die ware voorstanders van nasionalisme voorgedien, die idee van 'n nasionale redding oorheerlikend hul ontevredenheid met die liberale kultuur gelê, en groter nasionale gesag en eenheid bepleit. Hul verlange na 'n nasionale heldhaftigheid het tot 'n verering van geweld gelei wat hulle met argumente vanuit die Sosiaal-Darwinisme en rassisme probeer regverdig het.¹⁰⁰

Die oorsprong van die konserwatiewe revolusie-gedagte kan tot die negentiende eeu en in Duitsland spesifiek na die idees van Paul Lagarde, Julius Langbehn en Moeller van den Bruck, teruggevoer word. Hulle was almal gekant teen die moderniteit en die gepaardgaande opkoms van die liberalisme en sekularisme. Hulle het teen die verlies van geloof, eenheid en waardes gewaarsku en hulself as profete, wat die weg na 'n nasionale hergeboorte moes wys, beskou. Alhoewel die ideologie 'n pan-Europese verskynsel was, was dit slegs in Duitsland dat dit 'n sterk invloed op die intellektuele klasse aan die einde van die vorige eeu gehad het. Hierdeur het dit 'n intellektuele en politieke mag geword wat ook die opkoms van die Nasionaal-Sosialisme beïnvloed het.¹⁰¹

'n Belangrike bron van inspirasie vir die hedendaagse konserwatiewe revolusionêres of Nuwe Regses is dan ook die sogenaamde nie-Nazi Duitse fascisme van die tussenoorlogse jare waarvan Armin Mohler die grootste eksponent was. Mohler het die gebruik van die term Konserwatiewe Revolusie gewild gemaak en dit met 'n ultra-regse revolusie geïdentifiseer wat die tipiese fascistiese siening dat daar in 'n waterskeiding tussen 'n era van liberale verval en hergeboorte geleef word, beklemtoon het. Ander bevorderaars van die gedagte wat deur die Nuwe Regses vereer word, was Oswald Spengler, Friedrich Nietzsche, Ernst Jünger en Moeller van den Bruck.¹⁰² Die kontemporêre revolusionêre konserwatisme, wat ook deur die negentiende-eeuse Sosiaal-Darwinisme en die gepaardgaande

⁹⁹ Anon., 'Hitler was nie van gaskamers', *Transvaler*, 1992-02-19.

¹⁰⁰ F. Stern, *The politics of cultural despair*, p. xx.

¹⁰¹ F. Stern, *The politics of cultural despair*, pp. xi, xvi, xviii, xxiii, xxvi.

¹⁰² R. Griffin (ed.), *Fascism*, pp. 351-352, 356.

erflikheidswette beïnvloed is, word deur anti-liberale en anti-kapitalistiese denke en 'n gekantheid teen die gelykheidsleer en die utopiese wêreldhervormingsdrome van die sosialisme, gekenmerk.¹⁰³

Pierre Krebs is die belangrikste ideoloog van die Duitse Nuwe Regse-beweging wat die daarstelling van die grondslae van 'n kulturele revolusie beklemtoon. Dit sluit onder meer in die verwerping van die gelykheidsleer ten gunste van die verskeidenheidsgedagte, die sogenaamde Joods-Christendom ten gunste van 'n Indo-Europeanisme, die Verligtingshumanisme vir 'n organiese humanisme, en pluralisme en rassevermenging vir die regte van volke om elk 'n afsonderlike identiteit te handhaaf. In 1980 het Krebs, wat van mening is dat metapolitieke kulturele omvorming die voorwaarde vir politieke verandering is, die Thule Seminar in Duitsland gestig om hierdie allesomvattende Europese hergeboorte teweeg te bring.¹⁰⁴ Die woord Thule (of oerstreek), die naam wat die Griekse seevaarder, Pytheas van Massalia, in 300vC aan die noordelikste landgedeelte wat hy ontdek het, gegee het, was volgens Germaanse oorleweringe 'n eiland in die hoë noorde en die eindpunt van die bekende wêreld. Dit woord is ook gedurende die laat negentiende en vroeë twintigste eeue deur die ariosofiese beweging in Duitsland gebruik ter weerspieëling van hul magiese verering van die ou Germane.¹⁰⁵

In Suid-Afrika het heelwat van die idees van die konserwatiewe revolusie gedurende die vroeë negentigerjare in die maandblad *VEG* tot uiting gekom. Die tydskrif het onder meer artikels oor die samesweringsgedagte asook uittreksels uit werke van die Europese Nuwe Regses gepubliseer. In die Julie 1991-uitgawe is byvoorbeeld 'n artikel wat een van die beweging se grootste ideoloë en een van die stigters van GRECE, Alain de Benoist, oor die demokrasie geskryf het, geplaas. Enkele van die kenmerke van die beweging soos dit in Suid-Afrika tot uiting gekom het, waaronder die romantiese nasionalisme, anti-liberalisme, anti-materialisme, die beklemtoning van etnisiteit en die elitêre samelewingsbeskouing, sal vervolgens bespreek word.

a. Die romantiese nasionalisme

Die Nuwe Regses is behep met 'n romantiese nasionalisme en die utopiese verlede van die sogenaamde Ariërs waarna hulle as Indo-Germane of Indo-Europeërs verwys om vergelykings met die Nazi's te voorkom. In die April/Mei 1991-uitgawe van *VEG* is 'n resensie deur Pierre Krebs van 'n boek wat deur Jean Haudry oor die Indo-Europeërs geskryf is, geplaas. Dit het oorspronklik in die Duitse Neue Rechte-tydskrif *Elemente*, wat die herlewering van die Europese kultuur beklemtoon, verskyn. Volgens Haudry was die samelewingsstruktuur binne die Indo-Europese kultuur hoofsaaklik van 'n organiese aard en met 'n streng hiërargiese ordening waarin stamverwantskap en grondbesit van groot belang was.¹⁰⁶ Krebs het in sy resensie onder meer aangevoer: "... wanneer Jean Haudry die herinnering oor ons herkoms in ons opwek, gee hy ons nie net 'n waardevolle werktuig in die hand

¹⁰³ J. Vinks, Links en regs: die sin of onsin van 'n politieke indeling, *VEG* 23, April 1995, p. 16.

¹⁰⁴ R. Griffin (ed.), *Fascism*, p. 348.

¹⁰⁵ Sien N. Goodrick-Clarke, *The occult roots of Nazism*, p. 145; "Thule", Microsoft *Encarta 97 Encyclopedia*.

¹⁰⁶ P. Krebs, Ons wil wees wat ons is, *VEG* 10, April/Mei 1991, pp. 19-21.

nie, maar ook 'n onvervangbare hulpmiddel in die oorlewingstryd van ons Europese volke en ons kultuur. Ons ken nou ook die wortels van ons erfenis en kan die plig nie meer ontwyk nie om dit te beskerm en om doeltreffende verteenwoordigers daarvan te wees."¹⁰⁷

Volgens die aanhangers van die romantiese nasionalisme was die ou Germane, die voorouers van die hedendaagse Westerse volke, verantwoordelik vir die val van die Romeinse Ryk. Hierdie Ryk was volgens hulle moreel en geestelik verval en moes vernietig word voordat vernuwing kon plaasvind, 'n rol wat deur die Germaanse invallers vervul is: "Oor die heuwels kom hulle gestroom. Duisende barbare besiel met 'n strewe om die verval voor hulle oë uit te vee. Gespierde goue reuse met baarde wat in die rebelse wind swiep. Met buitende staalarms wat breed beblaaide byle swaai, bulder hulle die boodskap van rewolusie uit. Van 'n wêreld wat weer skoonheid waardeer, 'n orde waarin liefde vir die eie gekoester word. Dit het tyd geword, bulder die hemele terwyl weerligstrale om die vegters val, asof natuur en wese vereng is in die stryd teen euwel, dat die strewe na die lig, na natuurlike prag weer versterk vereis."¹⁰⁸ Hierdie oordrewe romantiek en bewondering vir die Germane is selfs met die Suid-Afrikaanse konteks in verband gebring: "In die woorde van die Nordiese barbare wat die weg van vooruitgang voorberei het roep ons uit: 'Ons is die volk wat ontwaak uit die slaap van die dood. Ons is die nuwe Hoop. Ons bring weer vryheid en brood aan 'n sterwende en verslaafde volk. Laat die swaard van waarheid die leuen onthoof. Hierdie land wat gebore is uit 'n rewolusie en aan ras en hoop geskenk is sal weer aan die wêreld die glans van vryheid gee en die grootsheid van die oneindige strewe na die lig gee.' Want ons is werklik die nuwe barbare!"¹⁰⁹

Hierdie emosioneelbelaaide sienings vind sterk aansluiting met die Odinisme of Wodanisme wat beweer dat die sogenaamde Joodse Christendom die wit man se 'Ariese siel' in 'n vreemde filosofie vasgevang het. Die Odinisme is gebaseer op die mitologie van die Vikings en stel voor dat die gode van die ou Nordiese panteon waarvan Odin of Wodan die hoofgod was, weer aanbid moet word. Hulle is ook ten gunste van die bevordering van rassebewustheid en Ariërisme.¹¹⁰ Die Odinistiese godsdiens weerspieël die Nordiese voorvaders se dapperheid, kragdadigheid en entoesiasme, hul intense getrouheid aan volksgenote en leiers, en hul voorkeur vir eerlike en opregte mense. Die studie van die mitologie word nie deur die Odiniste gesien as 'n ontsnapping van die werklikheid nie, maar as 'n soeke na groter kennis van die menslike gees: "Deur uit te reik na die mistige heuwels waar die gode eens gewandel het en na die donker dieptes waar monsters eens geskuil het ontdek ons dalk die pad huis toe. Sal ons dalk onverwags ons geestessiel ontsluit om na die lewe te kyk met nuwe oë omdat ons uiteindelik weet waar ons vandaan kom."¹¹¹

¹⁰⁷ P. Krebs, *Ons wil wees wat ons is*, VEG 10, April/Mei 1991, p. 21.

¹⁰⁸ D. Pols, *Nordiese bloed en eer*, *Dexter* 3(5), Augustus 1992, p. 14.

¹⁰⁹ D. Pols, *Nordiese bloed en eer*, *Dexter* 3(5), Augustus 1992, p. 14.

¹¹⁰ B. Klassen, *Rahowa!*, p. 187, 192.

¹¹¹ D. Pols, *Odinisme*, *Dexter* 3(5), Augustus 1992, p. 14.

b. Anti-liberalisme, anti-materialisme en die beklemtoning van etnisiteit

Die Nuwe Regses is sterk teen die liberalisme, kommunisme en materialisme gekant. Meinhard Peters het in 'n artikel aangedui dat die mensbeeld-verskynsels van die ekstreme individualisme en die ideologie van die massamens, en so ook die kapitalistiese wêreldbeeld en die dialektiese materialisme, dieselfde oorsprong het en nou aan mekaar verwant is: "Die kreet van die Franse rewolusie, "Vryheid, Gelykheid en Broederskap", hou oënskynlik 'n belofte in vir die individu, maar in wese is dit 'n sug van die massamens. Wat die individu gekry het, is 'vryheid' sonder identiteit, 'gelykheid' sonder opheffing, en 'broederskap' sonder liefde. Ironies bly hierdie kreet nog die filosofiese ondergrond van beide die eietydse individualisme en eietydse kollektiwisme."¹¹² Volgens Peters is "[a]lbei ... potensiële bestanddele van 'n nuwe, valse godsdiens, die godsdiens van die individu òf die godsdiens van die massamens. Elkeen van hierdie mensbeelde het sy eie onvrugbare, ideologiese gestalte gekry in New York sowel as in Moskou; terwyl die massamens óók in Amerika woon en die eksistensiële mens óók in Rusland."¹¹³

Peters voer aan dat hierdie mensbeelde die biologiese grondslag van menslike verskeidenheid en die implikasies daarvan vir sosiale denke onderdruk en verswyg, en daarom noodwendig die uitwissing van sosiale grense teweeg sal bring: "Rasse- en volksgrense moet as hindernisse verwyder word sodat 'menseregte' en 'vryheid' sy volle loop sal neem. ... Die sosiale verbande van gesin, familie, gemeenskap en die eie volk, waaruit 'n mens se 'regte' organies afgelei behoort te word, word vervang met 'n politiek-ideologiese begroning van 'regte' in 'n abstrakte, algemene mensdom wat geen grense of onderskeid erken nie."¹¹⁴ In teenstelling hiermee stel Peters die sosiobiologiese model, wat die biologiese basis van sosiale gedrag sowel as die idee dat die Westerse beskawing slegs deur die handhawing van die Westerse volke se eiesoortige kulture opgebou kan word, erken, as uitgangspunt voor: "Die volksverband is uiteindelik biologiese- én kultuurverband. Deur dit te negeer eindig die Weste by die abstrakte enkeling en die identiteitslose, siellose massa. Laasgenoemde sienings van die mens maak die Weste weerloos teen die dialektiese materialisme, en weerloos teen die materialistiese waardestelsel van die kapitalisme."¹¹⁵

Die sosiobiologiese mensbeeld herstel volgens Peters die belang van die geskiedenis, omdat dit na die wortels van die bestaan en na die wording van die huidige samelewingstrukture en daarom ook die onderliggende kulturele waardes, teruggaan. Omdat die volksmens en die rasmens die individuele wil versterk en die weerbaarheid van die groep verhoog, moet rassebewustheid en blanke rassessolidariteit volgens hom as deel van 'n strategie vir die verdediging van die witman beklemtoon word. Omdat natuurlike verskeidenheid noodwendig funksioneel tot 'n totale skeppingsorde is, sal die klem op rassebewustheid ook die verband van die mens met die natuur herstel. Hierdie ingebore drang om aan 'n eiesoortige groep te behoort, veroorsaak dat die individu groter individuele

¹¹² M. Peters, Individu en massa: twee uitgangspunte wat verwerp moet word, VEG 8, Februarie 1991, p. 5.

¹¹³ M. Peters, Individu en massa ..., VEG 8, Februarie 1991, p. 5.

¹¹⁴ M. Peters, Individu en massa ..., VEG 8, Februarie 1991, p. 6.

¹¹⁵ M. Peters, Individu en massa ..., VEG 8, Februarie 1991, p. 7.

ontplooiing binne die groep vind sonder dat sy persoonlike identiteit verlore gaan.¹¹⁶ Volgens Peters bring ras "... die edele in 'n mens na vore, veral omdat dit die manifestasie van sedelike wilskrag moontlik maak. Dit is asof die selfbewussyn van die rasmens oorgaan in 'n offerbereidheid vir die ras en 'n bereidwilligheid om individuele belange ondergeskik te stel aan die eise van 'n historiese lewensverband. Deur die volk en die ras te dien, word die individu gedien."¹¹⁷

Konrad Lorenz (1903-1989) het in 1973 die Nobelprys vir sy ontdekking van gedragpatrone by diere ontvang en word beskou as 'n pionier van die Etologie, die studie van die gedrag van diere in hul natuurlike omgewing. Hierdie studieveld kan ook op die mens en sy beskawings toegepas word. Lorenz het aangevoer dat gedrag uit 'n verre biologiese verlede oorgeërf is en sy klem op die instinkiewe aard van gedragpatrone in teenstelling met die idees van die gedragsteorie, het hom heelwat kritiek op die hals gehaal. Sy bevindings het vir die konserwatiewe revolusionêres 'n skaduwee gewerp op die linkse utopiese drome van die pasifisme, die geloof in die ingebore goedheid van die mens, en die gelykmakingsdogma van die gelykheidsleer. Hiervolgens sou evolusie vir die Nuwe Regses altyd verdere opwaartse en uitwaartse ontwikkeling beteken en kan die mens derhalwe sy eie bestemming bepaal. Binne 'n politieke konteks bring dit hoop vir die vervalde beskawing, omdat die mens deur die bepaling van sy eie lot ook die gevaar van agteruitgang kan afweer.¹¹⁸

Die Nuwe Regses beskou die fisiese en psigiese verskille tussen rasse as die gevolg van isolasie, natuurlike seleksie en aanpassings aan die eise van die omgewing. In 'n artikel in *VEG* is aangevoer dat daar bevind is dat breinvolume met 'n afname in omgewingstemperatuur toeneem, en dat die aanpassing van swartes by 'n tropiese klimaat derhalwe nie die ontwikkeling van 'n aktiewe brein begunstig het nie. Alhoewel die skrywer erken het dat breinvolume nie 'n aanduiding van intelligensie is nie, het hy beweer dat verskeie toetse bewys het dat die swarte se gemiddelde IK laer as dié van die blanke is. Volgens hierdie sienings verskil rasse kwantitatief in die graad van inherente hoedanighede en sal gelykstelling derhalwe nie fundamentele rasseverskille uitwis nie, maar eerder rassewrywing verskerp.¹¹⁹

c. Elitisme en die aristokratiese wêreldbeskouing

Walter Helm, 'n medewerker van *VEG* en 'n bekende Nazi, het 'n aristokratiese wêreldbeskouing voorgestel om die liberalisme die hoof te bied. Volgens Helm is dit die mens se lotsbestemming om rasse opsetlik en stelselmatig te behou, en omdat die blanke ras hieraan uiting gee, is dié bestem om as ordeningsfaktor op te tree en die leiding te neem. Helm het gepleit dat die bevorderingsplig van die behoud en die ontplooiing van die eie ras die hoogste prioriteit moet geniet. Omdat hierdie

¹¹⁶ M. Peters, *Individu en massa* ..., *VEG* 8, Februarie 1991, pp. 7-8.

¹¹⁷ M. Peters, *Individu en massa* ..., *VEG* 8, Februarie 1991, p. 8.

¹¹⁸ Anon., *Konrad Lorenz en die oorsprong van gedrag*, *VEG* 21, Oktober 1993/4, pp. 16-19.

¹¹⁹ J.D.J. Hofmeyer, *Rasseverskille deel 1: raseienskappe en intelligensie*, *VEG* 8, Februarie 1991, pp. 11-13; J.D.J. Hofmeyer, *Rasseverskille deel 2: die valsheid van 'gelykstelling'*, *VEG* 9, Maart 1991, pp. 8-10.

lewensbeskouing deur die liberalisme ontken word, is die liberalis die doodsvyand van die blanke ras wat op die politieke terrein die demokrasie vir die vernietiging van die blanke gebruik.¹²⁰

Helm voer aan dat alle liberalistiese inrigtings anti-aristokraties georiënteerd is en dat die parlementêre demokrasie die heerskappy van minderwaardiges in die hand werk. Dit is derhalwe vir hom noodsaaklik dat enige polities-georiënteerde aktiwiteite die totale vernietiging van die liberalisme en dié se instellings ten doel het. Daar is vir Helm niks in die gedagte-wêreld van die liberalisme wat aanvaarbaar is nie en aangesien dit nie gesuiwer of verbeter kan word nie, moet dit vernietig word. Om dit te kan doen "...moet 'n aristokrasie in die lewe geroep word, wat tot 'n indrukwekkende lewensopvatting opgevoed moet word, en wat die lede daarvan tot doeltreffende optrede verplig."¹²¹

Helm het beweer dat 'n opwaartse ontwikkeling nie sonder die massale bestaan van 'n keurkorps, wat oor 'n lang tyd geselekteer is, kan plaasvind nie. Die grondslag van leiding berus volgens hom op die oortuiging dat slegs die behoud en ontwikkeling van die eie ras of volk, die opoffering van die bestes regverdig. In plaas daarvan om die lewensomstandighede van die huidige te verbeter, is dit eerder die leierskorps se plig om 'n menswaardige lewe vir die nasate moontlik te maak. Die bereidwilligheid van die massa om hierdie onselfsugtige werk te doen, kan net deur leiers verkry word wat vertroue en gesag by hulle inboesem, en die aristokrasie kan derhalwe slegs vanuit 'n magposisie leiding gee.¹²²

Volgens Helm word die aristokrasie gekenmerk deur beginselvastheid, pligsgevoel, 'n beroep op eer, moed en dapperheid, 'n verbondenheid aan die verlede op grond van die heroïese selfopoffering van die voorsate, inisiatief en 'n verantwoordelike gevoel vir die toekoms, 'n oproep tot selftug en dissipline, 'n uitdaging tot offervaardigheid en die konsep van vryheid as individuele pligsvervulling. In onversoenbare kontras hiermee staan die verbruikersproletariaat wat gekenmerk word deur opportuniste, aanmatiging van individuele regte, prikkeling deur drif en begeerte, die afmaking van die heroïese as onnoselheid, beloftes om die welsyn van die hedendaagse te bevorder, selfsugtigheid, die opvoeding van die massa tot verbruikersgepeupel, en die beskouing van vryheid as geslaagde pligsversuim.¹²³

Hierdie elitêre beskouings vind saam met die ander idees van die konserwatiewe revolusie soos die romantiese nasionalisme en dié se klem op 'n veronderstelde heroïese verlede, die beweging se gekantheid teen die liberalisme, kommunisme, materialisme en die gelykheidsleer, en die beklemtoning van etnisiteit en rasseverskille, 'n direkte aansluiting by fascistiese denke. Dit bied 'n lewensbeskouing wat die kontemporêre verval diagnoseer en 'n moontlike redding in die vooruitsig stel en verskaf 'n intellektuele basis ter regverdiging van fascistiese aktiwiteite. Die Historiese Revisionisme wat nie 'n uitsluitlik fascistiese kenmerk is nie en deel van die breë anti-Semitiese verskynsel uitmaak, het op 'n soortgelyke wyse 'n aantrekkingskrag vir fasciste. Sekere drukgroepe

¹²⁰ W.R. Helm, 'n Aristokratiese wêreldbeskouing, VEG 10, April/Mei 1991, pp. 6-7.

¹²¹ W.R. Helm, 'n Aristokratiese wêreldbeskouing, VEG 10, April/Mei 1991, p. 7.

¹²² W.R. Helm, 'n Aristokratiese wêreldbeskouing, VEG 10, April/Mei 1991, pp. 7-8.

¹²³ W.R. Helm, 'n Aristokratiese wêreldbeskouing, VEG 10, April/Mei 1991, p. 8.

en regse politieke partye se ultra-nasionalisme en rassisme, anti-kommunisme, anti-liberalisme en simpatieke beoordeling van die Joodse samesweringsgedagte, vind ook aansluiting by fascistiese ondersteuners. Hierdie neo-fascistiese idees van die krypto-fascisme, Holocaust Revisionisme en die konserwatiewe revolusie, dien grootliks om die verskille tussen die ver-regses en fasciste te oorbrug en om nasionale en internasionale bande binne die fascistiese netwerk te verstewig. Hiermee word die bespreking van die ontwikkeling van die fascisme in Suid-Afrika dan ook afgesluit en sal daar vervolgens in die slothoofstuk na die ideologiese beginsels wat die verskynsel in Suid-Afrika ten gronde lê, gekyk word.